

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

YENİ DÜNYALARDA

SAYI : 14

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

ŞUBAT 2007

1 YTL

KIYAMET KRİSTALLERİ - 13

Serhan Vural

KIYAMET KRİSTALLERİ
DÖRDÜNCÜ KISIM

ANKA

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hamilton, Richard, Loxrain ve Kultar yaklaşık bir haftalık yürüyüşten sonra nihayet Kultar'ın ormanın içinde saklı olan evine varabilmişlerdi. Daha önce havaya uçan evine çok benziyor olmasına rağmen tam olarak aynıysa değildi. En önemli farklılığı toprağa bağlı olmasıydı. Yerden havalanması için gereken hovpadler evin temeline takılmamıştı. Buraya geldiklerinden beri henüz tek otuz sekiz saat geçmişti. Diğerleri rahat bir yatak bulmanın huzuruyla uyuklamışlardı, ancak Hamilton, Kultarin için sürekli endişelendiğinden gözüne bir türlü uyku girmiyordu. Bir an daldığındaysa huzursuzca yerinden zıplıyor, kâbuslara gömülmenin korkusuyla bir daha yatamıyordu.

Kultar onun peşinden gitmesine izin vermemiş, ona bunu neden yaptığını sorduklarında ise "Onun kaderi bizden ayrı," diye bir cevap vermişti. Hamilton yaşlı adama güvenmek zorunda olduğunu çok iyi biliyordu. Zira şu anda hayatta olmasının tek nedeni bu yaşlı adam ve Loxrain denen yabancıydı.

Şu an ikisi hemen yandaki üç katlı krem rengi ahşap evin içinde, kanepede oturmuşlar, bir şeyler tartışıyorlardı. "Umarım onu bir daha görürsün, Aaron," dedi Richard ona. Hamilton kırılmamış bir odun daha yerleştirdi. Elindeki baltayla, iyice gerilip onu da ikiye ayırdıktan sonra ancak cevap verebildi.

"Bilemiyorum," dedi umutsuzca. Aslında odun kırmasına gerek yoktu, sadece kendisini meşgul etmeye çalışıyordu. Biraz da hırsı yüzündendi tabii. Düşündükçe daha da çok sinirleniyor, eli kolu bağlanmış çaresiz biri gibi hissetmekten kendisini alamıyordu. Her tarafı çıkmazlarla dolu dar bir boğazda sıkışıp kalmış, soluğu dondurucu bir uğultuya dönmüş, onu bu yabancı ve ıssız topraklarda yapayalnız bırakıyordu. Duyguları ancak bu şekilde ifade edilebilirdi.

"Kultarin güçlü kızdır, başına hiçbir şey gelmez."

Başını kaldırıp, zayıftıktan çökmüş yanakların üstünde uzun süreden beridir ortaya çıkmamış bir gamze görmenin umuyla Richard'a baktı. Fakat onun deniz mavisi gözleri şimdilik kapalıydı.

"Alice'in başına gelenlerin olmaması için dua edeceğim," diye karşılık verdi Richard belli belirsiz.

Hamilton baltayı indirecekken bir anlığına duraksadı. Arkadaşı yüce-kanların eline düşen Alice'ten bahsediyordu. Yaklaşık üç aydır onun nerede olduğunu bulamamışlardı. Şehirlerden birinde köle olarak kullanılıyordu büyük ihtimalle.

Hamilton sırf bu yüzden Kultarin ile olan casusluk görevine başlamış, teğmen dostuna yardım etmeye uğraşmıştı. Lakin artık onu aramayı bırakmışlardı. Nerede olduğunu bilmedikleri için Alice şimdilik unutulmuştu. Tabii ki Richard kimseye söylemeden onun hakkında araştırma yapmayı sürdürüyordu. Bu yolculuğa çıkmaya da bunun için razı olmuştu.

Onu kim suçlayabilirdi ki? Kendi kanından canından biriydi sonuçta, karısı öldürüldükten sonra ona emanet gibi kalmış olan küçük kızını kurtarmak istiyordu.

Hamilton ve Kultarin arasında öyle bir bağ yoktu aslında, fakat adam, genç kadın için sürekli endişeleniyor, onun güvende olmasını istiyordu. Akademide tanıştıklarından beri hâlen kendisine itiraf edemediği duygular besliyordu ona karşı. Ancak onları bir şekilde bastırmayı da ümit ediyordu. Zaten onu görmeden, başına ne geldiğini bile bilmeden geçen bir hafta adeta ölüm gibi gelmişti.

"Alice'in başına gelen gerçekten çok talihsiz bir olaydı," diye devam edecekti ki; arkadaşının öfkeyle çatılmış kaşlarını ve gergin yüz hatlarını görünce vazgeçti.

Kultarin için ne kadar endişelenirse endişelensin, onun Alice gibi kolay bir hedef olmadığını adı gibi biliyordu. Onda başka kimsede olmayan yetenekler vardı. Çok uzun bir süre kocaman yüce-kan şehrinde casusluk yapmıştı. O kadar çabuk düşmanın eline düşebilecek biri değildi.

Balta bir kez daha indi, odun parçaları iki yana saçıldı.

Richard ise ağaca yaslanmış hâlde oturuyor ve derinlere dalmış mavi gözlerinden kızı Alice'i düşündüğü belli oluyordu.

"Biraz daha sert vurursan baltayı parçalayacaksın," dedi arkalarından tanıdık bir ses. Richard hemen silahına hamle etti. Hamilton ise elindeki baltayla irkilerek arkasına döndü. Ormanın içinden gelmişti ses. Ancak ortalıkta kimse görünmüyordu. Rüzgârdan oynayan koyu renk çalılardan ve köşeli gölgeli büyük çınarlardan başka bir şey yoktu.

"Nazik ol biraz."

Bu sefer yan taraftaki ağacın arkasından hafif bir esintiyle bir birlikte taşınmış kulaklarına.

"Kim var orada?" diye bağırdı Richard silahını doğrultarak. "Kendini göster!"

Hiçbir şeye mani olamadan silahı elinden fırladı. Adam şaşkınlıkla onu yakalamak ister gibi ileri atılırken az kalsın önündeki yosunlu ağaç gövdesine çarpıyordu, fakat dengisini sağladı. Hamilton ise bir elin kendisini göğsünden ittiğini hissetti ve sırt üstü yere düştü. Silahı ağaçların arasında kaybolan Richard yerdeki Hamilton'a doğru koşarken çelme takılmışçasına yüz üstü yere kapaklandı.

Neden sonra çalılardan altın sarısı rengine bürünmüş genç bir kadın ortaya çıktı. Dik ve kaslı vücudu vahşi bir kaplan gibi gergindi. Beline kadar uzanan sarı saçları ve aynı renk pelerini esen şark rüzgârında dalgalanıyor, kızıl gözleri ise bedensel olmayan bir canlılıkla parıldıyorlardı. Huzurlu ve aynı zamanda yorgun ince yüzünde kadim masallarda anlatılan prensesler misali destansı bir güzellik taşıyordu. Ne bir çizgi ne de başka bir kusur bulunan yüz hatlarında derinlere gömülmüş büyük bir gizemi sakladığı belliydi.

Göz kamaştıran genç kadının görüntüsü onları sakinleştirmişti, ama son gördüklerinden bu yana onun oldukça değiştiğini anlayabiliyorlardı. Yanlış olan bir şeyler vardı. Daha iki hafta önce birlikte yola çıktıkları kişiyle uzaktan yakından bir ilgisi yoktu neredeyse.

Kadın ışıldayan hâli karşısında konuşamayacak duruma gelmişlerdi, fakat Hamilton kendisini zorlayarak "Roxanne-sen-sen-sana ne oldu?" diye sorabildi, yavaşça ona yaklaşan kadın elini uzatarak onu yerden kaldırırken.

"Çok değişmişsin."

Genç kadın gülümsediği zaman neşesi kızıyla ela karışımı alaca bir renge sahip olan hafif çekik gözlerine de taşındı.

"Bir Rönesans geçirdim," diye yanıtladı.

Onun ne demek istediğini anlamayan iki adam uzun bir uykudan uyanmışçasına birbirlerine bakiştılar, ama kadın bunu dert etmedi. “Uçak kazasından beri kaç ay geçti?” “Ne- ne?”

Roxanne sabırla tekrar sordu.

“Kaç aydır kayıbmı?”

Richard kendi çabasıyla yerden kalkarken “Ne- ay- ay mı?” dedi şaşkınlıkla.

Kadın ona füzyon tüfegini geri uzattı.

“Daha bir hafta oldu,” diye cevap verdi Hamilton.

“Gerçekten mi?” dedi kadın hemen.

“Evet, ama neler oldu Roxanne? Nasıl kaçtın?”

Roxanne onların yüz ifadelerinden gayet ciddi olduklarını okuduktan sonra gözleri ‘Zaten tahmin etmiştim,’ diyordu sanki. Bir şeyleri doğrulamak istermiş gibi bir edayla bile-
gindeki tarih ve saati kontrol etmeye başladı. Aynı zamanda bir şeyler söyleniyordu. İnce dudaklarından ne demek istedi-
ği pek anlaşılmasa da “Demek doğruymuş,” kısmını duya-
bildi adam.

Hamilton onun neyi ima ettiğini anladı mı, diye Richard’a doğru baktı. Ancak kendi yüz ifadesinin benzeriyle karşıla-
şınca “Neler oldu anlatsana!” dedi sabırsızca.

“Arpiyalardan nasıl kurtuldun? Kultarin’e ne oldu?”

“Sabırlı ol,” dedi genç kadın. Uzun bir süre daha saate bak-
mayı sürdürdükten sonra “Beni Kultar’a götürün. Ona anla-
tırken dinlersiniz,” diye ekledi.

Roxanne şaşkına dönmüş olan Hamilton ve Richard ile bir-
likte cilalı meşe kapıdan adımını attığında bir an geçmişe
döndüğünü sandı. Kultar’ın eski evinden bir farkı yoktu
neredeyse.

Girişin solunda bir kitaplık gibi duran, raflarında sıvı gibi
canlıları barındırmış kavanozları taşıyan bir dolap duruyor-
du. Duvarlarda meşale yerine yine o yeşil alevleri taşıyan
ışık kapları vardı. Ayrıca yaşlı insanların portreleri bütün
her yeri kaplamış gibiydi.

Loxrain ve Kultar’ın oturduğu kanepenin çevresindeki çem-
berimsi kısımda, evin tavanına doğru dik yükselmiş metal
bir taşıma kanalı ve asma katlar boyunca döne döne yukarı
çıkan ahşap bir merdiven bulunuyordu. Bunlar içerisinde
aydınlığını azaltıp ortamı yer yer loş kılan perdelerin karan-
lığından etkilenmemiş iki şeydi sadece. Diğer her taraf şu an
pek fazla ışık saçmayan alevlerin etkisindeydi.

Hemen köşede ise uçan kara kutu hovbox vardı, ancak
eskisinden biraz daha büyük gibi geldi Roxanne’in gözüne.
Belki de farklı bir taneydi.

Kadın iki adamı karşısına alıp sandalyeye oturana kadar
sesini çıkarmadı.

Kultar onun varlığını hissetmişçesine ayaklanmış olsa da,
Loxrain onu tekrar yerine oturttu. Onları son gördüğünden
beri elbiseleri de dâhil olmak üzere hiçbir şeyleri değişme-
mişti. Loxrain yine aynı soğuk ve küçümseyici sarı gözlerle
bekliyor, Kultar ise neredeyse nefes dahi almadan gizemli
bir biçimde oturuyordu. İkisinin tek ortak yanı pek fazla
şaşırmış görünmemeleriydi.

Genç kadın pelerini çıkarırken kollarını birleştirmiş hâlde
bekleyen Hamilton köşeden sabırsızca “Neler olduğunu
anlatacak mısın artık?” diye sordu.

“Arpiyalar tarafından kaçırıldım,” diye başladı Roxanne
hemen. İlk önce onlara bu yaratıkların nasıl davrandıklarını,
neye benzediklerini, onunla konuşmalarını ve kendisinin
onların dilini anlayabilmesini anlattı. Sonra imparatora

teslim etmekle tehdit ettikleri için onlara kim olduğunu söy-
lemesinden ve ondan istedikleri şeylerden söz etti.

“Seni sınamak mı istediler?” diye sordu Kultar kaygıyla.

“Evet, beni bir çeşit lider olarak görüyorlardı. Bana Rok-Nai
diyorlardı,” diye cevap verdi hikâyesini bölerek.

“Doğumunda sana verilen isim bu,” diye söze karıştı
Loxrain.

“Bunu nerden biliyorlar ki?”

Roxanne sisli mağaradaki furka ile olan karşılaşmasını
detaylara inmeden yani Kultarin ile karşılaştığı kısmı atlayıp
bitirdiğinde Hamilton hayretten nutku tutulmuş hâlde bocalı-
yordu, ancak kelimeler ağzını terk edemeden homurdanma-
ya dönmüştü. Loxrain bile ilk defa etkilenmişçesine kaşlarını
kaldırmış, ellerini dizlerine yerleştirmiş, öykünün devamını
merak içinde bekliyormuş gibi görünüyordu.

“Baban da karşılaşmıştı,” dedi Kultar, içlerinde tek şaşıрма-
yandı. “Kızının başarması da normal sayılır.”

Madalyon parçasından bahsettiğinde ise yaşlı adam derin bir
iç çekip, elini alnına koyarak öne doğru eğildi. Sanki korktu-
ğu şey başına gelmiş gibi bir hava yayıyordu etrafına.

“Onlar madalyon değil,” dedi yaşlı adam, sesinden son
derece tedirgin olduğu belliydi. “Gerçek adları Kıyamet
Kristalleri’dir.”

“Babamız Fernoin onlar yüzünden öldü,” dedi Loxrain
hüzünle karışık bir düş kırıklığıyla.

Roxanne ufak bir şaşkınlık anından sonra “K-Kristal mi?”
diye sordu onların yaşlı ifadelerini önemsemeden.

Boynundan zinciri tutup çekti ve kızıl madalyonu çıkarıp
onlara uzattı. “Bunun neresi kristal?”

Loxrain sarı gözlerine işleyen bir hayretle kaşlarını çatarken
Kultar hemen elinin yanındaki madalyona dokunmadan
geriye çekilmeyi tercih etti.

“Kristal üzerine kaplanmış satran elementi bulunuyor.

Kristal çok güçlü bir enerji yaydığından onu stabile edebi-
lecek tek şey satran elementidir. Yani biz öyle düşünüyoruz.
Henüz teknolojiyi anlayabilmiş değiliz. Bu kristalleri yapan
ırkın ismi Serpentoir’dir. Evren yaratıldığında ortaya çıkan
ilk canlıydılar, fakat uzayın derinliklerinde yitip gittiler ve
unutuldular. Galaksi tarihinin hiçliğinde silindiler. Onlardan
kalan tek şey bu madalyonlardır.”

Roxanne uzun zamandır beklediği cevaplara kavuşabilecek
olmanın rahatlığını taşıyordu üzerinde.

“Bunlar hakkında ne biliyorsunuz?” diye sordu önce. “Yani
babamın eline tam olarak nasıl geçti? Arpiya kâhin bunu
başkasına sormamı istemişti.”

Buna Loxrain cevap verdi.

“Babamız Fernoin bu kristalleri bulan kişiydi. Bütün yaşa-
mını buna harcamıştı. Ancak kristaller Serpentoirler tarafın-
dan uzayın dört bir köşesine gönderilmişti. İkisi de buraday-
dı. Dünya gezegenine gelme nedenlerimizden biride buydu.”

“Babamız ölünce onları topladık ve sakladık. Başkasının
eline geçmemesi gerekiyordu. Çok büyük tehlikeler uyandır-
masından korkmuştuk,” dedi Kultar.

Roxanne şaşırarak “Nasıl yani? Ne tehlikesi? Ben bu kristal-
ler yüzünden Kelmio-Nai diye bir galaksinin yok olduğunu
duydum,” diye araya girdi. “Hem galaksi yok edildiyse nasıl
oluyor da, kristalleri toplayabildiniz?”

“Galaksinin bizim için yok olduğu doğru, ancak gezegenler
tam anlamıyla fiziksel varlıklarını kaybetmediler. Kristaller
sadece üzerlerindeki yaşam gücünü bir asalak misali emdiler
Bütün yaşam yok oldu. Eskisinden bile daha güçlü oldular.

Biz de onları kardeşler olarak topladık ve bir araya getirme-
me yemini ettik.”

Kadın tam bir şey söyleyip araya girecekti ki; “Kızıl olanı
babana Pyroknetik güçler sağlamıştı. Ateş ve alevi kontrol
edebiliyordu,” diyerek ondan önce davrandı.

Roxanne düşünmek için biraz zaman tanıdı kendisine. Bu
sırada Hamilton ve Richard ayakta kalmamak için birer
sandalye çektiler.

“Bana bu madalyonların güç verdiği anlatılmadı. Siz de olan
güçleri açığa çıkarıyor diye söylendi.”

“Doğru!” dedi Kultar onu onaylayarak. “Her kardeş hepsine
birer kere dokundu, fakat hepimiz sadece bir tanesinden güç
edinebildik. Bizi etkileyenleri kendimize aldık, yani bütün
kardeşler yetenek edindiği kristali kendisine aldı.

İçimizde Seetrin ve Ferhora dışında bir tek Rkahan birden
fazla güç kazandı. Nasıl başardığını bilmiyoruz. Fakat o da
diğerlerimiz gibi sadece bir kristali sahiplenebildi. Seetrin ve
Kontes Ferhora ikiz oldukları için aynı güçlere sahip oldular.
Ama Rkahan’ın nasıl bu kadar güç kazandığı belli değil.

Doğal yeteneklerimizin dışında güçler edinmek gerçekten
muhteşem gelmişti başlangıçta.

Loxrain zamanı yavaşlatabilmeyi, ben iyileştirebilmeyi,
Seetrin ise ilizyon gücünü ve süper duyular kazanmıştı.”

Yaşlı adam söyleyeceği bir şey kalmamış gibi susuverince
Loxrain devreye girdi.

“Peki, sende ne gibi güçler ortaya çıktı?”

“Dur bir dakika!” diye söze karıştı Kultar. Çehresindeki
gergin yüz hatları onu ürkütücü gösteriyordu. “Madalyonu
kullanarak güçleri açığa çıksa bile eğitilmesi aylar sürer.”

“Sürdü zaten,” dedi Roxanne eğlenircesine. “Beni aylardır
sabırla eğitiyorlardı.”

“Nasıl yani?” diye sordu Richard, anlaşılan kafası daha da
fazla karışmıştı.

“Buzlar Ülkesi’nde, zaman denilen şey- dış dünyadan çok
daha yavaş geçiyor. Arpiyaların bulduğu bir teknoloji saye-
sinde. Tam olarak nasıl oluyor bilmiyorum.”

Kultar neşeyle “Ben biliyorum, geldiğim yerde de aynı şey
oluyordu. Bunu dünyaya uygulayabilmek şeklini anlayama-
dım tabii. Peki, sen burayı nasıl buldun?” diye devam etti.

“Zihnimle nesneleri hareket ettirebilmeyi ve zihinleri bulan-
dırmayı öğrendikten sonra Aello bana yapmam gerekenleri
anlattı. Bir şekilde sizleri nasıl bulacağımı biliyordu. Bura-
nın yakınındaki bir vadiye solucan deliği açmıştı. Orada
ortaya çıktım,” diye cevap verdi Roxanne.

“Solucan deliği de ne?” diye sordu Hamilton.

“Zaman yolculuğu veya çok uzak yerlere gidebilmek için
kullanılan tünellere verilen isim. On binlerce yıl önce geze-
genler ve galaksiler arasındaki ulaşımı kolaylaştırmak için
yapılmış kısa yollardı aslında. Fakat daha sonra başka şeyler
için de kullanılabildi,” diye cevap verdi Loxrain.

Kultar kendisinden beklenmeyecek sabırsız bir merak içinde
araya girdi. “Beni daha çok ne gibi güçler edindiğin ilgilen-
diriyor. Madalyondan Pyroknetik güçler kazandın. Teleki-
nesi ve hipnotizmayı öğrendin. Bunlar insanların verdiği
isimler aslında. Hepsini birbirine karıştırıp duruyorum.

Başka neler öğrendin?”

“Arpiyaların konuşmalarını zihnimde duyabiliyordum,” dedi
Roxanne fazla düşünme gereği duymadan.

“Evet, ama zihin okuman daha gelişmemiş herhâlde. Sadece
sana verilen sinyalleri algılayabiliyor durumdasın. Bunlar
zaten doğuştan kazanman gereken yeteneklerin, bütün

kardeşlerde vardı,” dedi Kultar hemen.

“E-e-evin sanırım,” diye cevapladı Roxanne kaşlarını çata-
rak, onun söylemek istediklerini pek anlamamıştı çünkü.
Loxrain kimsenin bölmesine izin vermeden “Ne oldu da seni
serbest bıraktılar?” diye sordu.

“Orada bir tutsak değildim zaten. Neden eğitim bitti diye
soruyorsanız, diğer madalyonları bulmam istediği için.”

“Niçin?”

“Onları bulunca da geri götüreceğim ve yok edilecekler,”
diye cevapladı Roxanne.

“Gerçekten mi? Onları yok edebilecekler miymiş?”

“Evet,” dedi kadın katı bir tonla. “Bir makine icat etmişler,
adına Ruhların Hükümdarı diyorlar. Bir çeşit parçacık ayrış-
tırıcı, bana çalışma sistemini Syren diye bir tanesi anlattı.
Sadece bu şekilde kristaller yok edilebilecekmiş.”

“Amaçlarının bu olduğundan eminsek tabii,” dedi Kultar
şüpheli bir tonda.

“Sana onları nerede bulacağını da söyledi mi?”

“Hayır, görevim bu zaten. Ama bulacağım her madalyonun
diğerini bulmamda yardımcı olacağını söylediler,” diye
cevap verdi.

“Yani kristallerin sağladığı her güce kavuşabileceksin öyle
mi?” dedi Loxrain hayretle.

Kultar ise onun bir şey söylemesine fırsat vermeden “Annen
sana ve Kultarın’ e gebeyken bu sekiz gücü de edinebilmişti,
hem de hiçbir madalyona dokunmadan. Biz de bu yüzden
sizin olağanüstü bir lütfun yarattığı canlılar olacağınızı
düşünmüştük. Çünkü daha önce de insanlar ve Kijhoonlular
arasında evlilikler oldu. Fakat hiçbirinden çocuk olmadı,
laboratuvar ortamında bile denenmesine rağmen,” diye
ekledi.

“Bunu kim deniyordu ki? Yani neden?”

“Babamız dış tehlikelere karşı sadece insanlarla bir olursak
başta çıkacağımızı düşünüyordu. Buna umut bağlamıştı.
Kaynağı bilinmeyen tehlikelerden kurtulmanın tek yolu buy-
du ona göre.”

“Ancak kardeşlerden birinin çocuğu oldu. Zaten başka hiçbir
kardeş evlenmemişti,” dedi Loxrain önemli bir noktayı vur-
gularak.

“Evet, bunları biliyorum. Bana anlattılar ve kristalleri derhal
bulmam gerektiğini. Tehlike yaklaşmış, zamanı gelmiş, bu
yüzden beni göreve yolladılar.”

“Peki, onlara dokununca gerçekte neler olduğunu söylediler
mi?” diye sordu Loxrain.

Roxanne önce Loxrain’ın şüpheli yüz ifadesine ardından da
Kultar’ın sabırla cevap bekleyen kırışıklarla dolu yaşlı yüzü-
ne baktı.

“Güçlerimi açığa çıkarıyor dediler. Neden bir şey mi var?”

Kultar kullandığı kelimeleri uygun bir biçimde ayarlamış
gibi bir edayla “Kişiyi gerçekten fena etkiliyorlar. Onlara ne
kadar çok temas edersen o kadar kötü. Rkahan biraz da o
yüzden bir canavara döndü aslında,” diye yanıtladı.

“İçinde olan insanî duyguları yok ediyorlar. Kişinin ruhunu
parçalıyorlar. Ona ne kadar az maruz kalırsan o kadar iyi,”
diyerek onu onayladı Loxrain.

“Size neden bir şey olmadı?”

“Biz sadece bir tanesini kullanabildik ve fazla temas etme-
dik. Ancak Rkahan babamın çalışmalarını inceleyen tek
kişiydi. Bir süre sonra birden fazlasını kullanmayı keşfet-
mişti. Nasıl becerdi hiç bilmiyoruz,” dedi Kultar.

Roxanne asıl sormak istediğini sordu sonunda.

“Madalyonlar nerede şu an?”

“Onları sana veremeyiz, çünkü artık bizde değiller,” diye cevapladı Kultar vakit kaybetmeden.

“Nerdeler peki?”

“Bu arpiya ırkı ne kadar güvenilir ki?” diyerek araya girdi Hamilton.

Roxanne konuşmaya başladıkları süre içerisinde adamın orda olduğunu unutmuştu, o yüzden onun sesini duyunca çok şaşırdı.

“Ben onlara güveniyorum. Güçlerimi keşfetmemi ve eğitilmemi sağladılar. Benim bu zamana gelme amacımı söylediler. Daha önce burada ne yaptığımı, geleceğe neden geldiğimi bilmiyordum. Aklımda binlerce soru vardı. Bana bir amaç verdiler. Bu iş için yaratıldığımı anlattılar,” diye yanıt verdi Roxanne ateşli bir biçimde.

Ancak aynı teni gibi kömür karası olan gözleri ışıldayan adam yılmadı.

“Dediklerini yapmış olabilirler, ama bunu yapmaktaki amaçlarını ve gerçekte ne istediklerini hiç bilmiyoruz. Madalyonları onların makinesine koyduğunda neler olacak bilemeyiz. Adlarının Kıyamet Kristalleri olmasında bir sebep vardır herhâlde. Bu arpiya dediğin kişiler tehlikeli bile olabilirler. Haklarında hiç de iyi şeyler duymadık. Amaçları-”

“Amaçları sadece evrendeki barışı korumak, bana Nai’lerin lideri diyorlardı. Barışın lideriymişim. Kristalleri yok edebilecek tek ırk onlar olduğu için benden yardım istediler.”

Bu cevap karşısında hepsi sessiz kalmayı tercih etti. Genç kadın konuşmanın gittiği yönü sevmeye başlamıştı zaten. Az önce söylediklerini; yani yaşamının amacına kavuşmasını ve diğer her şeyi gerçekten benimsemişti. Bir hayal veya düşte olmadığını nihayet biliyordu. Hayatın ona açtığı bu pencereyi, bu bağı büyük bir istemle hiç korkmadan kucaklamanın huzurunu yaşıyordu.

“Ailemin beni neden geçmişte bıraktığı gerçeği hariç her şeyi anlattılar. Onu da başkasına sormam gerektiğini söylemişlerdi,” diye ekledi.

Kultar çok uzun süre sonra konuştu.

“Seni geçmişte bırakma nedeni apaçık ortada sanıyordum. Buradan uzakta mutlu ve huzurlu bir yaşam sürmeni istediler. En azından ikizlerden biri bunu hak ediyordu. Ancak sonunda ait olduğun yere dönmeliydin. Babanın zaman makinesinde ayrıca molekülleri yenileyen bir makine daha vardı. Biz Kiljhoonlular her bin yılda bir kullanırız. Remolekülâtörün yapısı karmaşık olduğu için Kiljhoonlular kadar güçlü bir DNA yapısına sahip olmayanlar için ölümcül oluyor. Fakat sende işe yaradı, bu yüzden insan deyimiyle gençleştin.”

Roxanne uzun zamandır aradığı cevaplara kavuşmuştu. Lakin aklında daha bir sürü soru vardı.

“Nai tam olarak ne anlama geliyor?” diye sordu. Bunun cevabını Aello’dan bir türlü öğrenememişti.

Loxrain cevap vermeden önce Kultar’a doğru baktı, dizlerine dayadığı ellerinden destek aldıktan sonra ayağa kalkıp kanepenin çevresinden dolanarak boy aynasının karşısına geçti.

“Aslında bir ırktılar. Fakat soyları çok vakit evvel tamamen tükendi. Galaksiler arası adaleti sağlarlar, kendi yöntemlerinin dışına çıkmazlardı. Belli bir öğretileri veya kodları yoktu. Sadece her birey kendi bildiği adaleti uygulardı. Uzun süre önce onlar yok olunca başka ırklar onların adaletini uygulamak için kolları sıvadılar.

Fakat hiçbirisi başarılı olamadı. Adalet anlayışı yok oldu. Barış uzayın karanlıklarında kayboldu.”

“Babam da bunu sağlamak için ömrü boyunca kristalleri aradı,” dedi Kultar.

“Silsaria gezegenindeki bir tapınakta bunu mümkün kılacağına inandığı bilgiyi içeren bir yazıt buldu. Kimsenin bilmediği yani aslında unuttuğu Serpentoir diliyle yazılmıştı. Ama babam bunu saplantı hâline getirmişti. Çok zaman sonra arpiyalardan da yardım alarak yazıtın özünü çözdü. Kodun içinde evrensel bir şifre mevcuttu. Yazıtta şöyle diyormuş; ‘Kıyamet Kristalleri’ni bir araya getirip yok eden kişi barışı tekrar sağlayacaktır.’

O zamanlar kaynağı bilinmeyen bir güç galaksiler arası bir savaş başlatmıştı. Birçok gezegen birbirleriyle savaş hâlindeydi. Bizse arpiyalarla barışı zar zor sağlamıştık. Babama o gezegende gerçekte ne olduğunu kimse bilmiyor. Zaten biz birçok şeyi çok sonradan öğrendik. Onları neden yok edemediğini de bilemiyoruz.”

“Eğer gerçekten lider sensen eski düzeni tekrar kurmak için bir şans var demektir,” dedi Loxrain.

Roxanne’in içi artık tamamen rahatlamıştı.

“O zaman bana yardım edin. Kristaller nerede şu an?”

“Pekâlâ!” diye yanıtladı Kultar işkilli bir ses tonuyla. Devam edecekmiş gibi kanepede arkasına yaslandı, ancak Loxrain gelip onun yanına oturana kadar konuşmadı yaşlı adam.

“İkisi bizdeydi, lakin ben ve Loxrain çok tehlikeli bir göreve gittiğimiz için onları Seetrin’e vermiştik. Tuzağa düşürülüp yakalandı. Eger Kontes kristalleri alamadıysa hâlâ ondadır.” Roxanne bir hayal kırıklığıyla sandalyesinde öne doğru eğildi ve başını ellerinin arasına alıp gözlerini yumdu. Derin bir iç çekti.

“İyi de Kontes aldıysa onları zaten imparatora vermez mi?” diye sordu genç kadın korktuğu şeyin başına geldiğini anlamış birinin edasıyla.

“Kardeşlerimizi bizim kadar iyi tanımadığın aşikâr. Kontes o kadar değerli nesneleri elinde bulundurmak isteyecektir,” diye yanıtladı Kultar ve devam etti.

“Onun da kendine ait bir kristali var. Yani Seetrin’in ki de dâhil toplam dört kristalin yeri belli. Diğerlerinden biri sende, birisi Rkahan’da, geriye kalan ikisi ise en küçük kardeşlerimiz Beel-Sol ve Zex-Sin’in ellerinde. Onlar Kiljhoon’da- lar bu yüzden sen ilk önce dünyada olanlar için çaba harcasan iyi olacak.

Zaten Rkahan kristalleri arıyorsa ikizlerden alması pek zor olmaz. Fakat Kontes ve Seetrin ayrı konu. Kontes’in dünyadaki Kiljhoonlular arasında etkisi çok fazladır. Ayrıca Rkahan’la savaşılabilecek kadar güçlü ve-”

Yaşlı adamın sözleri büyük gürültü ve sarsıntıyla kesiliverince aynı anda birden fazla olay meydana geldi. Kapının yanındaki rafların üzerinde bulunan oval camlardan birkaçı yere düşüp parçalandılar, büyük boy aynası dengesini yitirip devrildi ve etrafa ışık saçan metal kapların alevleri söndü. Dev bir güç dalgası sanki bulundukları evin üzerinden geçmişti.

Hamilton ve Richard hiç vakit kaybetmeden füzyon tüfekleri ellerinde dışarı koştular.

“Hadi!” dedi Kultar genç kadını omzundan tutarak.

“Bir Tri-Scoot!” diye bağırды Hamilton dışarıdan. “Çabuk ormana dalın!”

AYDAKİS

Mahir Adıgüzel

AYDAKİS

“Duvar yıkılıyor...”

“Kimsin sen..!” dedi Aydakis, karşısındaki insanı daha önce hiç görmemişti.

“Duvar yıkılıyor... Dikkatli olun...”

“Ne.. Ne demek bu...”

Aydakis’in karşısında sakalları yere kadar uzanan ihtiyar biri durmaktaydı. Yüzündeki derin çizgiler o kadar çoktu ki sanki bilge biri olduğunun yansımasıydı. Üzerinde uzun, ayaklarına kadar gelen beyaz bir elbise vardı. Çatık kaşlıydı. “İnsanlık daha fazla dayanamaz... Sabah olduğu vakit gökyüzüne bak... Duvarın şiddetini göreceksin.”

“Ben hiçbir şey anlamadım...” dedi Aydakis kafası karışmıştı, “söyle sen kimsin.”

“Zaman sana her şeyi gösterecektir. Kabul edersen kaderin çizilecek farklı bir yol alacaktır...”

Aydakis bu bulmaca gibi sözlerden hiçbir şey anlamamıştı. Karşısındaki ihtiyarın yüzüne bakıyordu.

“Duvar’ın dayanma gücü azalıyor...”

“Duvar da ne?” diye sordu Aydakis artık iyice meraklanmıştı.

“Öğreneceksin...”

Aydakis uyandı. Gördükleri ne kadar gerçektir bir rüya değil-di sanki... Hâlâ beyinde, yaşlı ihtiyarın sesi çınlıyordu.

Kafasını toparladığında havanın hala karanlık olduğunu fark etti.

“Duvar da ne?” dedi içinden. Sonra umursamaz bir tavırla başını yastığa koydu. Ve uykunun kollarına bıraktı kendisini.

* * *

Aydakis, zayıf ve uzun boyluydu. Gözleri elaydı. Yüzü ince ve keskin hatlara sahipti. Saçları dibi görünmeyen bir kuyu gibi siyahtı, ayrıca uzundu da. Çatık kaşlıydı ama insanın içini ferahlatan yumuşak bakışlara sahipti.

Güzel bir yaz günüydü. Hava açıktı. Aydakis, arkadaşı Serben’le geniş bir caddede dolaşmaktaydı.

“Ne o, durgunsun!” dedi Serben, yere bakmakta olan Aydakis’e

“Dün gece tuhaf bir rüya gördüm. Kafamda hep o rüya var.” dedi Aydakis

“Ne gördün. Anlatsana.”

“Yaşlı bir adam gördüm. Yüzünde derin çizgiler vardı.” dedi Aydakis olayı sanki yaşıyormuş gibi anlatıyordu.

“Eeee!”

“Ama daha önce hiç böyle olmamıştı. Sanki rüya değil de gerçektir. Gördüğüm adam o kadar gerçektir ki hala etkisindeyim”

“Hadi anlat iyice meraklandım.”

“Anlatacağım. Ama kafamı toparlamaya çalışıyorum.”

Aydakis biraz düşündü. Bu rüyasının ayrıntılarını aklına getirmek içindi.

“Yaşlı adam bir duvardan bahsetti.” dedi Aydakis, “duvarın gücünün giderek zayıfladığını anlattı. Ben bunu çözemedim. Karışık bir rüyaydı.”

“Duvar da ne.” dedi Serben.

“Ben bir anlasam.” dedi Aydakis, “Sabahtan beri onu çözme-ye çalışıyorum. Kafam karışık.”

“Kapalı bir rüya.” dedi Serben.

Birden gökyüzünde bir ses duyuldu. Yer sallanmaya başladı. Aydakis ve Serben oldukları yere dengelerini kaybederek düştüler.

Kafalarını içgüdüsel olarak gökyüzüne çevirdiler çünkü bu yeri bile sarsan gürültü gökyüzünden geliyordu.

Sanki mavi gökyüzünde eflatun renkli bir patlama dalga dalga göğün çehresine dağılıyordu.

Biraz sonra her şey eski halini aldı. Aydakis ve Serben düştükleri yerden ayağı kalktılar.

“Bu da neydi?” dedi Serben.

“Bilmem. Gökyüzünde büyük bir patlama oldu.” dedi Aydakis.

“Gördün mü?” dedi hayretle Serben, “eflatun renkli bir ışık gökyüzünde dalga dalga çember şeklinde dağıldı.” dedi Serben

“Biri uzaydan dünyaya bir bomba attı gibi.” dedi Aydakis

“Ne olabilir bu.” diye sordu Serben.

“Boş ver...!” dedi Aydakis, “Büyük devletlerin uzaydaki çalışmalarından biridir. Herhalde ya bir uyduyu ya da mekiği havaya uçurdular.”

“Bu öyle ufak bir patlama değil.” dedi Serben, “Ben coğrafya okudum. Uzay bilimlerinde araştırmalar yaptım. Bu patlamanın alanı en az üç yüz kilometreden fazla olmalı. Dünyanın en dış katmanı egzosfer tabakasının da üzerinde olan bir patlamaydı.”

“Bilim adamı gibi konuştun.” dedi Aydakis.

“Ama gerçekten öyle. Eğer patlama egzosfer tabakasının içinde olsaydı. Muhakkak gökyüzünü ince bir duman sarardı. Fakat uzayda olan bir patlama bu. Alanı da büyük bu öyle uydu patlatılması olayı değil. Daha büyük bir şey.” Ve bir patlama daha oldu eflatun renkli bir ışık tekrar dalga dalga yayılarak gökyüzünde kayboldu. İnsanlar korkuya kapılmışlardı. Çoğu binanın camları paramparça oldu. Aydakis, Serben’le birlikte evlerine doğru koşmaya başladı. Her adımlarında yeni bir patlama oluyordu. Sanki gökyüzünde ufak bir kıyamet kopuyordu.

* * *

Gökyüzünde oluşan patlamalar günlerce sürdü. Üstelik Aydakis’in olduğu yerde değil dünyanın her yerinde insanları korkuya salan bir olaydı bu.

“Baksana patlamalar hala sürüyor.” dedi Serben, “üstelik patlamayla birlikte açığa çıkan ışık alanı giderek büyüyor.”

“Evet şaşılacak bir olay. İnsanlar korkmaya başladı.” dedi Aydakis

“Hiçbir açıklamada yapılmadı.” dedi Serben, “televizyonda bile bu olayı aydınlatamadılar.”

“Bence olaylar askeri sır.” dedi Aydakis, “çok büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız. Açıklamak istemiyorlar.”

Bu sırada bir patlama daha oldu. Aydakis’le, Serbenin oturduğu bina büyük bir gürültüyle sallandı.

“Gördün.” dedi Aydakis, “bu daha da şiddetliydi.”

“Ne yapabiliriz.” diye sordu Serben.

“Hiçbir şey!” dedi Aydakis

* * *

“Gördün duvarın şiddetini... Duvar yıkılıyor... Dikkatli ol Aydakis. Sen belki de son umutsun.”

Yaşlı adam tekrar Aydakis’in rüyasına girmişti.

“Kimin sen.” dedi Aydakis.

“Sana demiştim ya zamanla kimliğimi öğreneceksin.”

"Bu duvar ne demek." dedi Aydakis.

"Günlerdir savaşın şiddetini görmedin mi? Korunmuş tavanın yani duvarın dövuüldüğünü. İnsanların korktuğunu... Göğün maviliğinde parlayan ışıkları... Patlayan ardada sesleri işitmedin mi?"

"Evet ama bu ne demek?" Aydakis iyice meraklanmıştı ayrıca korkuyordu da.

"Korunmuş göğü deliyorlar... Eğer başarılılarsa insan ırkı son bulacak. Sen **ZAG-AR ASM**'nin soyundan geliyorsun ancak sen yardım edebilirsin..."

"Anlamıyorum..."

"Zamanla anlayacaksın. Zaten fazla da zaman kalmadı. Yarın yola çık kayıp Adme şehrini bul sorularının tüm cevabını orada alacaksın."

"Adme de ne."

"Kayıp şehir eski insanların kurduğu sonra sakladığı bir şehir... Onu bulman gerekiyor. Yardım senden gelecek. İti-raz etme. Çünkü başka şansın yok."

"Peki, nasıl bulacağım..."

"Uzlaşman güzel... Yarın yola çık kalbin seni oraya götür-tecektir. Tek başına git! Arkadaşını sakın yanına alma!"

"Neden?"

"Her şeyin bir sebebi vardır! Fazla soru sorma! Yalnız şunu unutma her şey arkadaşın için!"

Aydakis uyandı. Gördüğü tuhaf bir rüyaydı.

Umursamayarak tekrar uyudu ve aynı rüyayı bir kez daha gördü. Gece içinde, defalarca aynı rüyayı gördü. Sonunda rüyaların bir mesaj olduğunu kavradı.

* * *

Uzayda balınaya benzer siyah bir uzay gemisi, dünya uydularına çok yakın bir konumda, arzı incelemekteydi. Bu büyük Sarinasur'du, Sarian ırkının en büyük savaş gemisi... Boyu, 210 kilometre kadar vardı. Ufak bir gezegeni andırır görüntüdeydi.

"dimfe rümgör vatsa lafa no tu za ladki"

*"Efendim görünmez tavanı yıkmamıza çok az bir zaman kaldı."

"flo neu saln kafe sard kangy theme ladan seri folu"

*"Evet sonunda, iki bin yıllık çalışmalarımızın emeğini alacağız."

İki tane varlık kendi aralarında konuşuyorlardı. Dilleri, biz insanlarınkinden oldukça farklıydı. Boyları iki buçuk metre kadardı. Aslında insanlara benziyorlardı. Fakat gözleri büyük, vücutları incedi. Ten renkleri kireç gibi bembeyazdı. Kafaları vücutlarına göre oldukça büyüktü. Birbirleriyle gırtlaktan, tiz bir ses çıkararak iletişim kuruyorlardı. Büyük Sarinasur'dan dünyanın güzelliğini izlemekteydiler.

"fera silanmonu sare far kra fredenan het mel kalmain sala faer tha."

*"Sarinasur'u mavi çatıdan (dünyanın gökyüzünden) geçirdik mi hak ettiğimiz toprakların sahibi olacağız."

"glen sala kafe sard derh salm helemnaa sera hel melii sers."

*"Önce görünmez duvarı yıkmamız gerek."

"fesra derga salgan ferdakla haytsno mi sre kolaina theme feraska"

*"kısa bir zamanda yıkacağız birliklerimiz görünmez tavanı bombalıyorlar bir gün zayıflayıp delinecektir."

"herts selmänder sala silanmonu lerden gema slınma jkolan mayler gelmes ferd polımnı sifa kalare jın"

*" işte o zaman insan ırkı kalmayacak. Sarinasur tüm birlik-lerimizi savaş aletlerimizi dünyaya taşıyacak. Ve biz üstün

ırk dünyanın yeni sahibi olacağız."

* * *

Aydakis yürüyordu. Rüyasındaki yaşlı adamın sözünü tutarak uzun bir yolculuğa çıkmıştı. Her adımda zihni nereye gitmesi gerektiğini sezgisel olarak söylüyor onu yönlendiriyordu. Önce bilmediği bir şehrin otobüsüne binmiş dört saat yolculuk yaptıktan sonra kalbinin sesini dinleyerek bir düzlükte otobüsü durdurmuş ve inmiş daha sonra otoyoldan ayrılarak yürümeye başlamıştı.

Arkadaşı Serben'i yanına almamanın verdiği bir eziklik vardı içinde. Fakat böyle olmalıydı. Yaşlı adam yalnız yola çıkmasını söylemişti.

Etraf koca bir düzlüktü hiç hayat belirtisi olmayan bir yerdi burası. Sessizliği bozan tek şey arada bir otobandan geçen araba sesiydi.

"Kayıp Adme şehri buralarda bir yerde olmalı kalbim bana bunu söylüyor." dedi Aydakis bir yandan da yürüyordu.

Etrafına bakındı. Ufukta hiçbir şey görünmüyordu. Ne bir şehir kalıntısı nede başka bir şey. "Yanlıs mı geldim?" diye düşündü içinden ama geldiği yer doğruydı. Kalbi ilk kez onunla konuşuyordu. Biraz daha yürü diyordu. Aydakis'te kalbinin dediğini yaparak yavaş adımlarla kayıp Adme şehrini bulmak için yol alıyordu.

Uzun bir süre yürüdü. Artık yorulmuştu. Otobana baktığında yolun kıl inceliğinde olduğunu görerek şaşırdı. Bu kadar yürüdüm mü dedi içinden. Üstelik otobanda hareket eden güçlü araçların sesi de artık duyulmuyordu.

Oturmak istedi fakat kalbi buna izin vermedi. Ruhu "Biraz daha yürü, Adme'yi bulmana az kaldı" diyordu.

Bu sırada gökyüzünde şiddetli bir patlama duyuldu. Bu seferki eflatun ışık dalgasının boyu daha da genişti. Aydakis ürküdü. Çünkü bulunduğu yerde kendisinden başka kimse yoktu. Sığınacak bir yerde bulamazdı. Rahatsız oldu.

"duvar deliniyor..." diye bir ses duydu zihninde. Adımlarını hızlandırdı. Kayıp Adme şehrini biran evvel bulmalıydı. Sonunda bir yerde içgüdüsel olarak durdu. Kalbi ona "Adme burada diyordu." Fakat ayaklarının altında sarı kum taneciklerinden başka bir şey yoktu. Eliyle toprağı eşelemeye başladı. Sonunda sert bir şeye dokundu. Yeşil bir metaldi bu. Üzerini kumlardan arındırdıktan sonra ilginç bir şeyle karşılaştı. Metalin üzerinde siyah başka bir metal vardı. Aydakis bunu çözemedi. Orayı bırakıp başka bir yeri kazmaya başladı, gene yeşil bir maden ve üzerinde siyah başka bir maden gördü. Sonra ayağının altında uzanan yeşil metalin bu düzlüğü sonuna kadar kat ettiğini anladı. Tereddütlerle siyah madene dokundu. Birden altındaki yeşil metal tabakası hareket etmeye başladı, ve siyah metal büzüşerek bir küre şeklini aldı. Küreden etrafa bir ışık yayıldı. Aydakis ışığın şidetinden gözlerini kapamak zorunda kaldı. Ayrıca içine azda olsa bir korku yerleşmişti.

"Gözünü aç yabancı"

Aydakis korkuyla gözlerini açtı. Karşısına baktığında. Beyaz giyimli genç bir kız gördü. Yalnız kız sanki saydamdı ayrıca kızın arkasında uzanan topraklar vücudunun içinden görülebiliyordu. Bu bir hologramdı ve Aydakis'le konuşuyordu.

"Söyle kimsin?"

"Aaadım Aydakis..."

"Neden buradasın?" dedi hologram kız. Sesi bir robo-tunki gibiydi. Donuk ve ruhsuz bir ses...

"Kayıp Adme şehrini arıyorum..." dedi zorlukla Aydakis.

"Onu buldun. Sebebi ne?"

Aydakis gördüğü rüyaları anlattı.

“Ben Adme şehrine girmek istiyorum. Gördüğüm rüyalar bana bunu söylüyor.”

“Adme’ye ya girersin ya ölürsün”

“Ne demek bu.” dedi Aydakıs artık korkusu had safhaya ulaşmıştı.

“ZAG-AR ASM’in soyundan olman gerekiyor. Eğer değil-sen Adme’yi diğer insanlara duyurmaman için öleceksin.”

“Bunu nereden bileceksin.” diye sordu Aydakıs.

“Adme’nin kapısına git. Elini anahtar deliğinden içeri sok. Bu işlemi hemen yap. Yoksa öleceksin. Adme sırrını kimsye vermez.”

“Kapı nerede...”

“Onbeş adım gerinde. Toprağı eşele, elinin sığabileceği bir delik göreceksin. Oraya tüm parmaklarını içeriye girecek şekilde sok. Geri sayım başlayacak. Sayım bittiğinde yaşıyorsan Adme şehri seni kabul etmiştir. Aksi takdirde öleceksin.”

Aydakis gerisine dönerek on beş adım saymaya başladı ve adımlarının bitişi yerde durdu. Eliyle kumları temizlemeye Adme’nin kapısını bulmaya çalışıyordu. Kumları temizledikçe yeşil metalden başka bir şeyle karşılaşmamak Aydakıs’ı sıkıntıya sokuyordu. Kumları temizlediği yerde ancak elinin sığabileceği bir delik görerek sevindi. Aceleyle elini bu delikten içeriye soktu. Acıyla bağırdı Aydakıs. Çünkü parmağının yarısına kadar bir şey girmiş sonra çıkmıştı. Elini delikten çıkardı. Parmağına baktığında kan damlalarının aktığını gördü. Sonra sayım başladı 5... 4... 3... 2... 1...

Bu arada başının üzerinde bir elektriklenme hissetti. Öleceği için endişeleniyordu.

“ZAG-AR ASM’in soyundan gelen Adme’ye hoş geldin.

Kapılar birazdan ardına kadar açılacak.”

Aydakis rahatlamıştı. Bütün vücudunun terlediğini hissetti. Diz çökerek nefeslenmeye başladı.

“Sana verdiğim acı gerekliydi. Kanının ZAG-AR ASM’den olduğunu öğrenmek istiyordum. Adme’ye giriş kanla sağlanır.”

Büyük ihtimalle Aydakıs’ın kanının alınması, içindeki DNA’nın ZAG-AR ASM’in DNA’sına uyup uymadığını öğrenmek içindi.

Ve genç bir kız şeklindeki hologram gözden kayboldu.

Kayıp Adme şehrinin giriş kapısı ardına kadar açıldı.

Aydakis yerin altına yani şehre doğru inen bir merdivenden inmeye başladı.

“ferji demel saolm gere sre fer tarı nou. Hertad silgo”

*“efendim tavanı delmeyi başadık. Öncü birliklerimizi dünyaya gönderebiliriz.” dedi bir Sarian’lı Sarinasur uzay gemisinin kaptanına. Kaptan diğer Sarian’ların aksine uzay boşluğundan dünyayı izlemekteydi.

“sarina selm herfen klıa nun farsin kalam defer hem gfler steme hamain kamura.”

*“Büyük Sarinasur ne zaman geçer. Eğer dünyayı ele geçirmek istiyorsak sarinasur’un tamamen dünyaya girmesi gerek.”

“ferji ned sarf geleona mada silona hetyalın mıdern gelni klad sou germena.”

*“Efendim duvarı deldik, delik artık genişliyor. Yakında büyük sarinasur dünyayı egemenliği altına alacak”

“derf sıkı mına aderfonun”

*“öncü birlikleri deldiğiniz tavandan göderin.”

Kaptan sarian’ının emriyle büyük sarinasur’un alt kapağı açıldı ve içinden binlerce savaş uzay gemisi dünyaya saldır-mak için açılan ufak delikten içeriye hücum ettiler.

“gert sela manuna felan hare fleb nanu salamen”

*“Dünyayı yok edin. Tüm kentlerini yerle bir edin.” dedi kaptan sarian’lı. Yöneticisi olduğu savaş gemisinden dünyaya giden tüm araçlarına bu emri veriyordu.

İlk siren sesleri Türkiye’de duyulmaya başladı. İstanbul’un çeşitli yerleri siyah uçları balina ağzını andıran uzay gemileri tarafından eflatun renkli ışık demetleriyle bombalanı-yordu. Kısa bir sürede her yer depremden çıkmış gibi oldu. Havalanan az sayıdaki f-16 uçağı da üstün teknolojili uzay gemileri tarafından düşürüldü.

İstanbul’u yerle bir eden farklı canlılar, kara bir bulut küme-sini andıran uzay gemileriyle yeni bir şehri bombalamak için çekirge sürüsü gibi İstanbul’u terk ettiler.

Bir gün içinde dünyanın büyük şehirlerinin hemen hemen hepsi sarian ırkının gemileriyle bombalandı. Çok sayıda insan öldü. Dünyanın savaş makineleri bu ani saldırı karşı-sında yetersiz kaldı.

İnsanlık hiç ummadığından daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı...

“gehel slem sna flen your silana mişre gerfan dimanfa loun kala nev.”

*“Efendim tüm gemilerimiz dünyanın büyük şehirlerini yer-le bir etti. Çok sayıda insan öldürdük.”

“Sanira fel sema kalın fer silen kafatra het mekle feran sına doğu.”

*“Yavaş yavaş yok olacaklar. Dünya bir tur attığında tekrar saldıracağız.” dedi sarian ırkının lideri. Acımasızlığı her halinden anlaşıyordu. Büyük siyah gözleriyle Sariansur’un büyük penceresinden dünyayı izledi.

“çü silan kefe darian fela nık sel emli kfa ders khala fed kıla ne u flag stera sarina fel kma dhenka dreg selmidışınak gere dehema gter helman dimanfa nev lopğa sitiruna keh semel defa mişkek dıranan helmanın selan dehire.”

*“806250 kaftar (2150 yıl) önce dünyayı ele geçirememiş-tik. Onlar bizden uyanık davrandılar. Görünmez bir tavan inşa ettiler. Biz evrenin en zeki ırkınız. Teknolojimiz duvarı delmeyi gerektiren tüm imkanları bize sağladı. ZAG-AR ASM öldü ama ben yaşıyorum. Onun kurmuş olduğu tavanı deleceğim. İnsanlarda bizim kölemiz olacak. Kanlarındaki özleri değiştirip emrimizde çalışan FEG’ler (değiştirilmiş yapı-canlı) yapacağız.”

“gert selm seh kılanın frenan deher sfa kılın maren kılın defan redeo klain ferg gtren dema”

*“efendim büyük Sarinasur’u dünyaya geçirmemize çok az bir zaman kaldı.”

“fenl seln.”

*“ne kadar.” dedi sarian ırkının lideri.

“redün klına ferd slenma deff redsanab Sertabınad kılansa saderfa.”

*“dünya etrafında iki tur attığında Sarinasur’un tüm bedeni dünyanın mavi gökyüzünde boy gösterecek. Ve ırkımız dünyanın topraklarını işgal edecek.”

Aydakis kayıp Adme şehrine girmişti. Burası yer altında büyük bir kentti. Aydakıs şaşırıldı. Çünkü her taraf enerji

santrallerinde olan jeneratörlere benzer makinelerle doluydu. Giderek yerin altına doğru indiğini fark etti. Kayıp Adme gerçekten büyüktü. İki üç tane büyük şehri içine alabilecek kadar büyük bir yer olmalıydı burası. Etrafındaki elektronik araçları inceledi. Şu an insanların kullandıkları cihazlara benziyordu fakat bunlar daha büyüktü. Sesler duydu Aydakis. Bir anda tüm Adme şehri aydınlandı. Etrafta büyük bir gürültü koptu. Büyük ihtimalle jeneratörler çalışmış enerji sağlamaya başlamıştı. Aydakis hayretle düşündü. İnsanoğlu elektriği daha yeni bulmuştu. Oysa geçmişte bu enerji kullanılmıştı. Hem de şuan ki teknolojinin kat be kat üstünde... Sonra bir sürü hologram insanlar gördü. Hepsinin bir görevi vardı kimisi jeneratörlerin başında kimisi de parlak ekranlara sahip cihazların başındaydı. Aydakis'i görünce çalışmalarını bıraktılar, saydam gözleriyle ona bakmaya başladılar. "Hoş geldin." dedi biri yavaşça Aydakis'in yanına yaklaştı. Aydakis karşılık vermedi. "Adım SU." dedi hoş sesiyle. Bu kırmızı giyimli bir bayandı. "Jeneratörlerden sorumluyum. Ayrıca buranın yöneticisiyim."

"Sen canlı mısın?" diye sordu Aydakis. "Hayır. Gördüğün gibi, vücudum enerjiden oluşmuş. Yalnız programcım siz insanların zekasına eş değer özelliklerle donattı beni."

"Yani akıllısın."

"Mntığa dayalı bir akla sahibim. Duygusal yönüm zayıftır."

"Sizden kaç kişi var."

"Adme şehrinde insanlar öldükten sonra bizi yarattılar. Bu şehrin yok olmaması gerekiyordu. Bunun için bizler görevlendirildik. Adme şehrinde benim gibi milyonlarca var."

"Benim nereye gitmem gerekiyor." dedi Aydakis, "Bu jeneratörleri geçince önüne ışıklı yollar çıkacak. Orada rehberler vardır. Sana yardım edeceklerdir."

Ve Aydakis jeneratörlerin arasından yürümeye başladı az bir zaman sonra Su'nun demiş olduğu ışıklı yolları buldu. Biraz yürüdüğünde önünde mavi uzun saçlı bir erkek belirdi. Buda bir hologramdı.

"Hoş geldiniz efendim. Adım KRAA. Bu bölümün rehberi-yim. Sizi gitmek istediğiniz bölüme götürmekle sorumluyum."

Aydakis rüyasından bahsetti. "Tamam efendim. Siz ULULAR MABEDİ'ni arıyorsunuz. Sorularınızın cevabını orada bulacaksınız."

"Gidelim o zaman..."

"İsminiz nedir?" diye sordu Kraa. "Adım Aydakis."

"ZAG-AR ASM'in soyundansın." dedi Kraa, "Yoksa buraya giremezdin. Bu şehir mühürlüdür."

"Şu ZAG-AR ASM da kim."

"Onun soyundan geliyorsun ve onun kim olduğunu bilmiyorsun."

"Kim?"

"ZAG-AR ASM ikibin yıl önce yaşadı. Adme şehriyi kurdu. Ayrıca zamanının en zeki insanıydı. Mucitti de. İnsanlığa bilmediği birçok şeyi öğretti."

"Peki neden bu şehri gizledi."

"Öyle gerekiyordu. Buranın korunması lazımdı. Yoksa diğer insanlar burayı tahrip edebilirlerdi."

* * *

"def bla sdeme fer delam kelm defa sre meklo holma ferge hema"*

*"efendim duvarı yıkmayı başardık. Sarinasur'un geçebileceği genişlikte bir delik delmeyi başardık."

"ferga silon kfa dragma."

*"O zaman Sarinasur'un geçiş emri verilsin." dedi Sarian ırkının lideri. Artık dünyayı ele geçirmenin zamanı gelmişti. "silon kaf demna hağ dehi silona kımar fed re asılmeeh."

*"3000 kaftar(8 saat) sonra dünya gökyüzünde görüneceğiz. Asıl yağmamız o zaman başlayacak."

* * *

"Efendim siz ON İKİ ULULAR'ın mabedini arıyorsunuz." dedi Kraa, Aydakis'e bir yandan da yürüyorlardı. "O mabede iki bin yıldır insan girmedir."

"On iki uluların görevi neydi..." diye sordu Aydakis. "ZAG-AR ASM'in yanında yer alan on iki bilge vardı. Adme onların yardımıyla kuruldu. Bu şehir kolay yapılmadı. On iki ulular gece gündüz çalıştı. ZAG-AR ASM'in planlarını hayata geçirdiler."

"Bu teknolojiyi neden yaymadınız. İnsanlık şimdi daha ileride olurdu."

"Hayır olmazdı. Büyük savaşlar dünyayı yok ederdi. İnsanlık teknolojiyi kullanamaz."

Bu arada yuvarlak kubbeli bir binanın önünde durdular. "Burası on iki uluların mekanı. Benim görevim burada bitiyor. Sizi içeride ne karşılar bilemiyorum. Çünkü burası bize yasak. İnsandan başkası giremez."

Aydakis yavaş adımlarla on iki uluların mekanına doğru yürümeye başladı. Bu arada Kraa gözden çoktan kaybolmuştu.

* * *

İstanbul semalarında kara bir kütle belirdi. Ve gökyüzünde giderek büyüyordu. Sarian ırkının uzay gemisi büyük Sarinasur'du görünen. Delinen tavanın ortasından yavaşça geçiyordu. Marmara denizindeki, adaların üzeri, büyük bir gölgeyle her geçen dakika sarılıyordu. Tüm dünya gözlerini istanbul'a dikmiş. Tedirgin gözlerle bu dev kütleyi izliyordu.

"fer dima siloı kef silon dema."

*"2250 kaftar(6 saat)sonra dünya gökyüzüne tamamen geçeceğiz." dedi Sarian ırkının lideri.

"dega mıl defa spour fegrey dha mag."

*"gökyüzünde belirdiğimizde ilk iş olarak, Sarinasur'un tüm gemilerini dünyaya yayacağız."

* * *

Aydakis on iki uluların mabedinin kapısına yaklaştı. Kapı yeşil renkli bir madenden yapılmıştı. Aydakis eliyle kapıyı itti ve mabedin içine girdi. Ortalık karanlıktı. Birden ışıklar sardı her yanı.

"İnsanoğlu mabedin ortasına geç." diye bir sesle irkildi. Bu sanki bir bilgisayardan çıkan dijital bir sestti.

"Anlamadım..."

"Mabedin ortasına geç. On iki kürsünün ortasına."

Aydakis gözlerini etrafta gezdirdi. Bu kubbenin tam ortasındaydı. Etrafında on iki kürsü vardı. Herhalde on iki ulular bu kürsüleri kullanarak önemli kararlarını alıyorlardı. Bu kürsülerin tam ortasında başka bir kürsü daha vardı. Yani tam merkezdeydi.

"Orta kürsüye geç."

"Tamam." dedi Aydakis itiraz etmeden. Ve merkezdeki kürsünün ortasına geçti.

Adımını atar atmaz göz kapaklarının ağırlaştığını hissetti.

Derin bir uykuya dalıyordu sanki. Uykuyla uyanıklık arasında bir yerdeydi.

“Uyan efendi.” diye bir ses duydu Aydakis.

Gözlerini açtı zihni berrak bir su gibiydi. Etrafına baktığında on iki kürsüde sakalları yerlere kadar uzanan insanlar gördü. Fakat bu görüntüleri, gözleriyle değil de zihniyle görüyordu. “Şu anda meditasyondasın. Seninle irtibatımız ancak bu şekilde mümkündür. Ben on iki ululardanım. Buraya neden geldiğini sana açıklayacağım. Yalnız duyacaklarına hazır mısın?”

“Evet.” diyebildi Aydakis.

“Fazla uzatmayacağım. ZAG-AR ASM’in insanları korumak için kurduğu bu şehre iki bin yıl sonra ayak bastın.”

“ZAG-AR ASM’in bu şehri kurmasındaki amaç,” dedi diğer bir bilge, “dünyayı kötü ırklardan korumak içindi.”

“bunlar kimdir.”

“Dünya biz öldükten sonra sayısız saldırıya uğradı. Bu saldırılar inşa ettiğimiz görünmez tavan sayesinde geri püskürtüldü. Ve yıllar sonra duvarın gücü zayıfladı. İnsanlık tekrar korumasız kaldı.”

Aydakis şaşırmıştı. Ne büyük bir olayla karşılaştığını daha yeni kavırıyordu. Birden karşısında uzun boylu çatık kaşlı uzun sakallı biri belirdi. Aydakis korkuyla bir adım geri atmaya çalıştı fakat başarılı olamadı.

“Benden korkma.” dedi karşısındaki, “Ben ZAG-AR ASM’im benim en küçük torunumsun yani kanımdansın. Buraya gelmen gerekiyordu. Sarian ırkı defalarca dünyaya saldırdı. Duvarı yıkmayı başaramadılar ama şimdi duvar delindi. Savaş makinalarını taşıyan büyük uzay gemisi dünyaya girmek üzere. Onlar eğer dünyaya girerse milyonlarca Sarian’lı dünyaya saldıracak. İnsan ırkı tamamen yok olacak.”

“İyide benim görevim nedir beni niye getirdiniz.”

“Altı saat sonra Sarian ırkının devasa boyuttaki gemisi dünyaya geçecek. Eğer sen başarılı olamazsan tüm insan ırkı ya dönüştürülecek ya da yok olacak.”

“Görevim ne?”

“Görünmez duvarın enerji santrallerini aktif hale getirmelisin.”

“Şehirde bir sürü insan var onlar yapabiliirdi.”

“Onlar sizin hologram dediğiniz canlılıkları olmayan varlıklar. Hiçbir iş göremezler. Senin kanın (Dna) gerekiyor. Çünkü ancak benim soyumdan biri o santralleri aktif hale getirebilir.”

“Nasıl yapacağım.”

“Kolay olmayacak, ölebilirsin. Santraldeki gücü aktif ettiğinde ortaya muazzam bir enerji çıkacak. Oradan zamanında ayrılman gerekiyor.”

Aydakis ZAG-AR ASM’in gözlerinin içine bakıyordu.

“Birazdan bu odayla birlikte enerji santraline ineceksin. Orada kumanda bölümüne geçeceksin. Benim yerde büyük bir resmimi göreceksin. Vücudundan kan akıtarak o resme damlatıp mavi enerji santralinin gücünü aktif edeceksin. Yalnız oradan hemen uzaklaşmalısın. Yoksa küllün dahi yer yüzünde kalmaz. Şunu unutma eğer santrali aktif etmeyi başarırısan dünyanın her yerinde gömülü olan yansıtıcılar açığa çıkarak duvarı onarmak için buradan aldıkları enerjiyi yansıtacaklar. Fazla zamanımız kalmadı. Bir an evvel görevini gerçekleştir. ZAG-AR ASM’in görevi tamamlansın.”

2 saat sonra...
İstanbulun üzeri kara bir bulutla kaplıydı sanki. Sarian ırkının uzay gemisi yarısına kadar görünmez tavanın içinden

geçmişti. Adaların üzeri dev siyahlıktan dolayı ürkütücü görünüyordu. Her geçen dakika bu dev kütle dünya atmosferine biraz daha giriyordu. İnsanlar korkarak bu manzarayı izliyorlardı. Sarinasur, gerçekten ürkütücü görünüyordu.

Aydakis iki saatir yürüyordu. Yerin altındaydı. ZAG-AR ASM’in resmini arıyordu. Görevini yerine getirebilmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Sonunda aradığı resmi buldu. ZAG-AR ASM’in resminin üzerine çıkarak gezindi. Sanki ayaklarının altında bir elektrik akımı vardı. Geriye çekilerek parmağını ısırdı. İşaret parmağını zorlukla olsa dişleriyle yarmayı başardı. Ve bir damla kan resmin üzerine düştü.

Aniden elektriklenme arttı ve bir şokla Aydakis’i sarstı. Bundan dolayı enerji santralleri harekete geçti. Aydakis anladı ki birazdan burası cehenneme dönecekti. Hızla geldiği yöne doğru koşmaya başladı.

Dünyanın her yerinden kırk dört metre boyunda yerin altından metal uzantılar çıkmaya başladı. Türkiye’de Ani harabelerinin olduğu yerden, Afrika’da büyük Sahra çölünden, Antartika’dan, Moğolistan’dan, Avusturalya’dan, Şili’nin yüksek bir dağından kısacası her yerden parlak bir topu andıran yansıtıcılar toprağı yarararak yeryüzüne çıktı. ZAG-AR ASM iki bin yıl önce bu yansıtıcıları yer yüzüne yerleştirmişti. Ve Aydakis’in bunları harekete geçirmişti.

Büyük Sarinasur’un dünya gökyüzüne geçmesi demek insanlığın tamamen yok olması demektir.

“deg slil nou ger deha meg fre dilo dfte main defan sreı kama”

“Şu anda dünya atmosferine Sarinasur’un yarısı girmiş durumda.”

”del mea defte sel kla magag fer fla.”

“Birliklerimiz hazırlansın. Sarinasur tamamen geçince dünyanın her yanına dağılacaktır.”

Kayıp Adme şehrinde diğer yansıtıcılardan daha büyük bir yansıtıcı çıktı. Ve mavi bir ışık bu yansıtıcıdan gökyüzüne yani görünmez duvara doğru akmaya başladı. ve bunu diğer yansıtıcılar izledi. Dünyanın her yerinden yansıtıcılar harekete geçti.

Gökyüzü daha da mavi bir renk aldı. Sarian ırkı bu durum karşısında şaşırmıştı. İki bin yıl önce onları geri püskürtten güç faaliyeteydi. Öncü birliklerini göndermeye çalışsalar da iş işten geçmişti. Açılan duvar giderek kapanıyordu. Bu durum karşısında hiçbir şey yapamazdılar. Çünkü dev uzay gemisi yarısına kadar atmosfere girmişti.

İstanbul semalarında büyük bir patlama duyuldu. Gökyüzündeki kara kütle parçalara ayrılıyordu. Görünmez duvarın onarılmasıyla büyük Sarinasur ortadan ikiye bölünüyordu. Çünkü yarısı uzayda yarısı dünyadaydı. Görünmez tavanın kapanmasıyla Sarinasur ortadan ikiye yarılıyordu.

Ve duvar kapandı. Sarinasur’un bir parçası dünya yüzeyine düştü. Diğer parçası ise uzayda kaldı. Tüm Sarian ırkı uzay gemilerinin patlamasından dolayı öldü.

Marmara denizi boydan boya Sarinasur’un düşen parçasıyla

kapanmıştı. İnsanlar ürttüleri bu nesneye daha da yakındılar artık. Denizin güzel manzarası yerini karanlık bir bilinmeze bırakmıştı.

* * *

18 Hafta sonra...

Aydakis yaşadığı şehirden yabancı olduğu istanbul'a gelmişti. Ne büyük bir tehlikeyi önlediğini görmek istiyordu. Elini yüzüne dokundurdu. Artık yaralarını hissetmiyordu. Vücudu boydan boya yanık izleriyle doluydu. Onu gören Pendik'li gençler korkuyorlardı. Yüzünün şekli bile yanıklardan dolayı anlaşılamıyordu.

"Tüm vücudum yandı." dedi içinden. "ölümden döndüm." Sonra uzaklarda, Büyüka ve diğer adaların arkasında dev gibi görünen yarım parçalı, bir ucunun İzmit körfezini geçtiği Sarian ırkının uzay gemisi büyük Sarinasur'u gördü. "Her şey bunun içindi..." diye söylenmeye devam etti. "kayıp Adme şehri, tüm gücünü harcadı yerle bir oldu. ZAG-AR ASM'ın kurduğu insanlığın ötesindeki şehir şimdi kül yığınları içinde görevini tamamlayıp hiçbir iz bırakmadı. Sarian ırkının tehdidi tamamen yok oldu."

Mahir Adıgüzel

(www.amatorceedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

ARIZA

Ümit Yaşar Özkan

ARIZA(*)

04.08.2003

A.Z.'nin günlüğünden parçalar:

28.12.2049

Tarihin sonunu getiren bir arızanın kurbanıyım, daha da kötüsü bu paylaşılması imkansız bir talihsizlik, çünkü insanlığın üzücü evriminden kurtulan sadece benim.

03.01.2050

Kimseye dokunmak istemiyorum, artık canlılara özgü sıcaklığa sahip olmadıklarını biliyorum, duysal bir deneye gerek yok, geceleri uyurlarken soluk alıp verişlerini dinliyorum, düzenli, hatta fazlasıyla düzenli, nerdeyse mekanik.

07.01.2050

Tanıdıklarımın birine (daha doğrusu eskiden tanıdığım birine) herşeyi anlatsam, şöyle desem: "Bak, insanlık yarı organik bir bilgisayar virüsü tarafından ele geçirildi, ne zaman mı? Sanırım virüs kuluçka dönemini tamamladı, yani insanlığın sinir sistemi yekpare elektronik bir ağ haline gelmiş durumda." Sanırım bitirmeme izin vermezdi.

08.03.2050

Bana kimse inanmaz, zaten dışarı çıkıp salgından etkilenmeyenleri aramak hiç de mantıklı değil, burada, artık kişisel sığınağım olan bu evde en yakınımdakilerin canlı robotlara dönüşmelerini seyreteceğim.

.../.../.....

Tarihleri siliyorum, günler, onları sayan insanlıkla beraber buharlaştılar, tek başıma onları kullanma zahmetinden kurtuluyorum.

.../.../.....

Virüs, bildiğimiz bilgisayar virüslerine benziyor, ama üstün bir zekaya sahip ve belli bir amacı var, küçük kardeş (bir çeşit korsan olduğunu iddia ediyordu, muhtemelen salgının ilk muhataplarından) virüslerin girdikleri sistemi felç ettiklerini söylemişti, yani bilinen bilgisayar virüsleri yazılım haline getirilmiş takıntı paketleriydiler. Makinelere insanlara sıçrayabilen bu yeni virüs bulaştığı sistemi yıkmaktan çok onu ele geçirme ve yönetme arzusunda (arzuları olan bir virüs, belkide insanla makine arasındaki kayıp halka).

.../.../.....

Hayır, gelişmiş (ya da gelişmekte olan) makineleri hiç sevmem, onlara dokunmak bile tüylerimi diken diken eder, ama basit makineler kendi türlerinin altın devrinde yaşarlar,

karmaşılaştıkça saflığını kaybeden bir türün egzotik ve bozulmamış üyeleri gibidirler, bir çekici elime alıp uzun uzun, hayranlıkla seyrettiğim olmuştur, herhangi bir basit makine benim için, uzak, kaybedilmiş bir mutluluğun simgesi gibidir.

.../.../.....

Enfeksiyona karşı bağışıklığım var bu yüzden demode bir tür olarak fişlenebilirim, gerçi salgından önce de fazla hayalci, geçmişe dönük, makineleri sevimsiz bulan bir ucube olarak damgalanmışım, kağıt kalem kullanmam herkesin tuhafına giderdi, o halde değişen hiçbirşey yok.

.../.../.....

Kendi sonumu tanımladım: dijital seleksiyon

.../.../.....

Yaklaşıyorlar, bir süredir rollerin değiştiğini artık gözetleyen değil gözetlenen olduğumu biliyordum (yoksa en başından beri böyleymiş bu) kapıyı kilitledim, beni ele geçirdiklerinde üzerimde çalışacaklarını biliyorum, virüs neden değişmediğini anlamak isteyecek, çaresizlik kısmi felce yol açıyor, soğuk, çok soğuk.....

Doktor, günlüğü yavaşça masaya bıraktı, projeye dahil olan altı kişilik ekip onun konuşmasını bekliyordu gözlerini defterden ayırmadan konuştu.

- Bazılarının farkettiği gibi imal ettiğimiz androidin arızalanıp kendini yok etmesinin tek sebebi onun kusursuz çalışmasıydı.

Doktorun suskunluğundan faydalanan bir asistan heyecanla söz aldı:

- Şunu mu söylemek istiyorsunuz ? İnsan olduğuna o kadar inanmış ki bu yanılsama gerçek insanlarla ilgili paranoyalara kapılmasına sebep oldu. Doktor hafifçe gülümsedi.

- Doğru ama eksik."bilinçaltı" Ona android olduğunu hatırlatıyordu o ise bunu sürekli inkar etti.

Doktor derin bir nefes alarak devam etti:

- Denek olarak seçtiğimiz aileye uyum sağlaması da işe yaramadı. Beyler biz kuşkulananı yapay zekayı imal ettik. Elini hafifçe kaldırdı:

- Küçük bir ara veriyoruz. Ekipte kiler mırıldanarak dağılırken bezgince deftere uzandı.

(*) Bilişim Dergisi, 4. Bilimkurgu Öykü Yarışması, 2. Öykü. Bu öykü Bilişim Dergisinin Mart 2003 tarihli 85. Sayısında yayımlanmıştır.

umit.ozkan@tbd.org.tr

(www.tbd.org.tr sitesinden alınmıştır.)

ILIK KAR

Deniz Erhan

ILIK KAR

Julia loş odada gözlerini açtığında bir süre nerede olduğunu ve ne yaptığını anlamakta zorluk çekti. Bir kaç saniye sonra saatin acımasız sesini duymaya başladığında ise herşey netlik kazanmıştı. Yine evindeydi ve saat sabah yedi buçuk olmuştu. Bir buçuk saat içinde işinde olması gerekemekteydi. Bir süre daha yatakta debelenip saati susturdu, ardından da ayağa kalktı. Soğuk bir duş almak için banyoya girdi. Duştan sonra günlük ilaçlarını almak ve kahve yapmak için mutfakın yolunu tuttu. Mutfaka giderken bebeğinin odasının yanından geçti. Önce “Tüm gece sesi çıkmadan mışıl mışıl uyudu” diye düşündü. Sonra ise aklına bebeğini tüm bebeklerin üç aylık olduklarında girmeleri gereken kariyer testi için önceki gün test merkezine bırakmış olduğu aklına geldi. Son yıllardaki nüfus patlamasından sonra bebeğinin iyi bir kariyer sahibi olmasının iyice zorlaştığını biliyordu. En azından onun mutlu olacağı bir kariyeri olmasını istemekteydi. Aslında bebek zeki olmalıydı, çünkü zeka genetikti ve Julia zeki sayılırdı.

Bunları düşünerek mutfaka geldi. Günlük vitamin ve ilaçlarını alıp, kahve hazırladı. Sonra perdeyi aralayıp dışarıya baktı. Kar yağıyordu. Meteoroloji önceki akşam parçalı bulutlu ve yağışsız bir gün geçeceğini açıklamıştı. Julia hayatında ilk defa meteorolojinin yanıltığına şahit oluyordu ve buna çok şaşırılmıştı. Kahvesini bitirince odasına gidip giyindi ve apartmanın altındaki metro istasyonuna inip ofisinin yolunu tuttu.

Direkt ofisine gitmek yerine metrodan bir blok ötedeki donutçının durağında inip, iki donut aldı. Sokağa çıkıp ofisine doğru yürürken halen kar yağıyordu fakat karda bir gariplik vardı. Bir kere kar ılıktı ve yerde buz kristalleri oluşturmuyordu. “Yeni bilimsel bir deney olsa gerek” diyerek fazla üstelemeden ofisine gitti.

Her sabah yaptığı gibi ofisine gidince Reuters’in web sitesine girip haberleri okumaya başladı. Manşette “Omega Projesi Başladı! Nüfus planlamasına çare sonunda bulundu. Daha rahat bir yaşam ve düzenli toplum kapıda,” yazıyordu. Haberi merak içinde okumaya başladı.

“Tüm dünya bugün güne kar yağışı altında başladı. Ancak insanların kıyamet alameti olarak düşündükleri bu kuru ve ılık kar yağışı aslında Federasyon’un yıllardır süren nüfus planlama projesinin bir ürünü. Bilim adamları ve ekonomistler her geçen yıl daha da büyük bir sorun haline gelen ve önümüzdeki yirmi yıl içinde insan hayatını tehdit etmesi beklenen nüfus artışına sonunda çözüm bulmayı başardılar. Bulunan sistem aslında basit ekonomik hesaplamalarda kullanılan arz-talep sisteminin bütün iş alanlarına kusursuz-

ca uygulanmasından ibaret. Proje kapsamında her sektörün gelecekteki işçi ihtiyaçları özenle belirlendikten sonra üç aylıkken yapılan kariyer testlerinde belirlenen bu iş gücü ihtiyacı kadar kişi eğitimlerine devam edecek. Bu ilk aşama Federasyon’un eğitim harcamalarını önemli ölçüde azaltacağı gibi, maaşların da önemli ölçüde sabit tutup ekonomik dengenin korunmasına katkıda bulunacak. İkinci aşamada ise eğitime devam edilmemesine karar verilen bireyler önce uyutulup sonra dini ritüellerimize uygun olarak yakılarak günahkar ruhları azad edilecek. Bu sayede de nüfus artışı kontrol altında tutulmuş olacak. Gelelim bu haberin bugünkü karla olan ilgisine.

Bugün yağın kar Allah’ın rahmetine kavuşmuş olan binlerce kulun küllerinden ibaret. Federasyon Başkanı yaptığı açıkla...”

Haberin devamını okuyamadı; akli üç aylık bebeklerin nasıl öldürülebileceğinde ve bunun nasıl “günahkar ruhların azad edilmesi” olarak yorumlanabileceğinde kalmıştı. Üç aylık bebekler ne günah işlemiş olabilirlerdiki? Federasyon insanların beynini tanrı korkusuyla boyamıştı ve bu sayede yaptıkları en canice uygulamaları bile dinen uygun ve gerekliymiş gibi gösterip kamuoyunun desteğini arkalarına alabiliyorlardı. Artık zamanın en dürüst en tarafsız medya kuruluşları bile tamamen Federasyon’un yanındaydı. Fakat Julia’nın aklında bu düşüncelerden daha büyük bir korku vardı. Kendi bebeğine ne olmuştu. Testi geçmiş miydi? Yoksa daha test etmemişler miydi? Daha test etmedilerse onu halen kurtarabilirdi. Julia kendine bu soruları sorarken bilgisayarından email geldiğini belirten ses duyuldu. Email nüfus planlama bakanlığını kariyer belirleme servisinden geliyordu. Eli titreyerek klikleyip mektubu açtı.

“Sayın Julia Jeferey,

Çocuğunuzun genetik incelemesini tamamlandı.

Çocuğunuz çok kaliteli bir genetik yapıya sahip olduğunu belirtmek isterim. Federasyon’da bu kadar yetenekli bireylerin olduğunu bilmek gerçekten geleceğimiz için güven verici bir gelişme. Ancak bu dönemde başvuran diğer adayların mükemmeliyeti sebebiyle çocuğunuza uygun bir kariyer bulunamadığını üzülererek belirtmek isterim. Sabır ve anlayışınızdan dolayı teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Birinci Dönem Nüfus Planlama Başkatibi,
Ralph Böhm”

Deniz Erhan

(www.sihirlikule.com sitesinden alınmıştır.)

YAĞMURLU GÜN (UYANIŞ)

Altuğ Gürkaynak

YAĞMURLU GÜN (UYANIŞ)

Yağmur şiddetini artırmış, çimlerin üzerinde artık geniş su birikintileri şeklinde toplanıyordu. Toprak suya çoktan doymuştu ve çimenlik alanın yanındaki yapılardan birinde, elindeki kadehi sinirle çevirip duran suratsız ajanın sabrı da taşma noktasındaydı. Bug adlı velet randevuya çoktan gecikmişti, ama elbette onun gibi ukala, çok bilmiş -ve ne yazık ki

çok değerli diye düşündü dişlerini sıkarak- bacaksızdan da farklı bir şey beklenemezdi zaten. Çakan bir şimşegin ve ona eşlik eden gök gürültüsünün ardından bir anlığına çimenliğin sonundaki açıklıkta bir silüet gördüğünü sandı. Emin olmak için gözlüğünü çıkarıp dikkat kesildiğinde gökyüzü tekrar yırtılırcasına bir gürlemeyle tekrar aydınlandı. Bomboş. Kimse yoktu. Sinirle yarısı hala dolu kadehini arkasındaki duvara fırlatarak döndü ve kadehten boşalan elini, kulağına

takılı duran, kulaklığına götürüldü.

- Neler oluyor? Bug denen piç kurusu hala görünürlerde yok mu?

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından, sol avucundaki gözlüğünü sımsıkı tutan ajanın kulaklığından duyusuz ama yumuşak bir cevap geldi.

- Olumsuz üç numara, hedef tespit edilemedi.

- O zaman bölgeye bir tarama sinyali yollayın! O buralarda, kokusunu alabiliyorum.

- Sinyali kullanıp onu şüphelendirmeye gerek yok üç, sabırlı ol, birazdan orta...

- Kes sesini ve gönder şu sinyali sekiz! Bu sefer bağırması ve hiddetinden yüzü çarpılmıştı. Tekrar pencereye dönüp, aslında gözle görülemeyecek sinyali beklemeye başladı.

Sinyal gönderildiğinde bunu bölgedeki tüm "uyanmışlar" gibi o da bildi! Sırtındaki bir ürperti, bir tür karıncalanma gibi bir dokusu vardı bunun.

- Evet? Hala mı yok?

- Bulunduğun bölgede senin haricinde iki bal arısı daha var Üç, "Bal Arısı" bu operasyonda "uyanmış olan" lara verilen kod isimdi.

- İki mi? Vay hergele! Demek aklınca bana tuzak kuruyor ha? Bu haber keyfini iyice kaçırmıştı.

Çocuk çaldığı bilgileri ufak ücretler karşılığında ona satmayı ilk önerdiğinde Üç numara zaten bu veledin şu veya bu tarafın eliyle ortadan kaldırılacağını anlamıştı. Bunu çocuk da biliyor olmalıydı ama umursamaz görünüyor ve Üç ona ima yoluyla durumdan bahsedip nabız yokladığında kendine güvenen bir yetişkin gibi -ajan çocuğun bu bakışından nefret ediyordu- bilgiç bilgiç gülümsüyordu. "Sakin ol adamım, bu benim sorunum ve zamanı gelince ben ilgilenirim." Hepsisi bu, ajan onu hiç üstelememiş ve işe yarar bilgiler kesilmediği sürece de çocuğu -elbette gözü olabildiğince üzerinde olarak- kendi haline bırakmıştı. Ama şimdi, diye düşündü, piç kurusu hem randevuya gecikiyor, hem randevu yerini ilk defa kendi belirliyor- açıklama olarak bu sefer korktuğunu ve bu sefer bilginin ona hiçte ucuza malolmayacağını söyleyip kısa kesmişti- hem de arsızca yanında başka bir uyanmış -veya potansiyeli- getiriyordu. Aslında çocuk tam bir uyanmış değildi, ama tarama sinyalleri potansiyelleri de uyanmış olarak gösteriyor, böylece tehlikeyi minimumda tutuyordu. Bug'in bedeni hala o kızıl tüpte ve Matrix'e bağlıydı elbette. Nüfus bilgileri, gerçek sandığı anne ve babası, anıları, 3 yıl önce basket oynarken kıldığı koluyla ve uzatmaya başladığı saçıyla tamamen gerçek bir sanal ortamda yaşıyor ama sorular sormaya başlıyordu. Birşeyler öğreniyor, yorumlar yapıyor ve tehlikeli olmaya başlıyordu. Ajan 3, bu kadarı da fazla dedi kendi kendine. "Çocuk büyük oynuyor. Eğer bir pislik çıkarsa onu da ortadan kaldırmak zorunda kalacağım. Ne yazık"

Son bir ay içinde onun için çok değerli iki kaynağını bizzat kendisi öldürmek zorunda kalmıştı. Kaynaklarının bu hızla azalması işine gelmesede kendini bir halt sanan bu ukala korsancıklara fazla müsamaha gösterip kendini riske sokmanın alemi yoktu. Potansiyel hedefi olan yarı uyanmış bu tipleri kullanıyor ve uyanmalarına yakın onları birer posa gibi bir kenara atıyordu. Bu onun haberalma ve gelecekte başına iş açacak problemlerden kurtulma yoluydu.

Yakın bir yerlere düşen yıldırımla çimenlik bir defa daha aydınlandığında kulaklığından yeni bir anons geldi.

- Binadalar üç, senin katında, koridorda ilerliyorlar.

Penceresindeki kasvetli manzaraya ve beyinde dönüp duran tilkilere tekrar sırtını dönderken, kapıdan girecek olanlara en şirin gülümsemesini göstermek üzere kendini hazırlarken kaliteli ahşaptan yapılmış çalışma masasında rahat bir oturuşa geçti.

Bug kapıya bir defa vurup içeri daldı ve kapıyı ardından aceleyle kapadı.

- Selam ihtiyar dostum, nası gidiyo? Ellerini çırpıp rahat davranmaya çalışıyor, bir yandan dudaklarını yalarken hızlı şekilde odayı tarıyordu endişe dolu gözleriyle. Aydınlık ve minimalizmden nasibini ancak tek mobilyayla almış odayı tarayan gözlerin ne aradığını biliyordu Üç, ama ses etmedi.

- Arkadaşını da içeri al evlat, onu kapıda bekletmek hiç hoş değil. Çocuğun şaşkınlığı onu eğlendirdi ve koltuğunda geriye yaylanıp keyifle ellerini göğsünde kavuştururken başıyla "haydi" anlamında kapıyı işaret etti.

- Haklısın dostum, tabii hoş olmaz.

Gülümseyerek kapıya doğru seyirtirken ekledi, "Orada biri olduğunu biliyorsun ama kim olduğunu bilemiyorsun değil mi? Bunu aklımda tutmalı mıyım acaba?" Elini bir an kapının tokmağında tuttu ve ajana bir göz kırparak kolu çevirdi. Üç numaranın kulaklığından ani ve tiz bir uyarı yükseldi, "Dikkat et!"

Ayağa fırladığı sırada çoktan ceketinin altındaki silahını çekmişti fakat içeri giren hedefine nişan almasıyla tetiği çekmesi arasında geçen o yarım saniye içinde üç şaşırtıcı gerçekle karşılaştı. İlk olarak kapıdan içeri bir değil üç kişi yayılım ateşi açarak giriyordu, ikincisi anormal derecede hızlıydılar ve son olarak ölüyordu, çünkü o daha ilk mermisini yollayamadan yeni gelenlerin onun gövdesine 15 -belki 20- tanesini postalamıştı bile. Vücudundan fışkıran kan zerrecikleri arasında tek el ateş edebildi ve koltuğa yığılırken nefretle sıkıdığı dişleri arasından bir küfür koyuverdi ama tek duyulan kanlı bir hırıltıydı.

Bug, kapının arkasında saklandığı yerden kafasını uzattığında eski ortağının bedenine yalnız birkaç saniye bakabildi. Bakışları odanın ortasında silahlarına yeni şarjörlerini takarken kulaklıklarından durum raporu isteyen yeni dostlarına kaydı. Ona göre bu üçlü son derece zevksiz giyiniyordu. O, kot pantolon ve renkli hawaii gömleklerin adamıydı. Bu yeni tiplerse sürekli bir matem havasındaymışçasına asık suratlı, sessiz ve siyah -hem de tepeden tırnağa- giyiniyordu.

Herneyse, diye düşündü. Böyle takılmak havalı olabilir kendilerine göre ama onlarda stil yok! Yine de muhteşem numaralar kapmıştı onlardan ve aralarında olabilmek için ruhunu tekrar satmaktan tabii ki çekinmemişti.

- Dışarıdaki araç ve arkadaki destek birimleri de halledildi mi?

Kısa bir sessizlik

- Güzel, şimdi hızla geri çekiliyoruz. Sentinel'ler takibi başlatmadan önce Tepegöz'e haber verin. Geldiğimde Zion'a rapor verebilmek için temiz bir hat açsınlar.

Konuşan kadın kemerli burnunu saymazsa Bug'in deyimiyle "Muhteşsem şahane bi fıstık" dediği Kaptan Boot'du ve "Tam bir esmer bomba" da demeye cüret ettiği kadının aynı zamanda Tepegöz'ün kaptanı olması hormonlarındaki hareketlenmeyi bazen frenlese de, bir gün ona kendini kanıtlayıp gözüne girebilmeyi, hatta Tepegöz'ün güvertesinde bir görev alabilmeyi umuyordu. Ama bu gemi, ya da howercraft, her neyse, neredeydi ve ona nasıl binilirdi, Matrix'e nasıl gidilirdi? İşte hala anlayamadığı bu sorular ve şu

“uyanmaya henüz hazır değilsin” lafları canını sıkıyordu. Silahını uzun perdesüsünün altında pantolonunun beline takarken pencereden dışarıya hızlı bir göz atan Jet mırıldandı, “Fazla kolay oldu.” Dönüp kaptanla göz göze geldiğinde iki saniyelğine bakiştılar ve ardından ekledi, “ufaklığın yardımının etkisini kabul ediyorum ama içimden bir ses bana yine de ‘hepsi bu değil’ diyor Boot. Birşeyler eksik.” Kaptan Boot son sözleri duymazdan gelmeye çalışarak omzunu silkti, “Operasyon tamamlandı Jet, ve etrafta hiç ajan hareketi görünmüyor. O halde sorun ne?” Tanrım, diye düşündü Bug ona hayran hayran bakarken. Omzunun o ufaklık hareketinde bile bir asalet vardı bu kadının, vay be! Elinde hala ufak makineli silah tutmakta olan iri kıyım adam, nazik ama tok sesiyle müdehale etti, “Kaptan, zaman daralıyor!”

- Pekala Loader, hazırız. Jet, bunu gemide tartışalım.

- Tamam Patron.

Kaptan önden, Jet ardından çıkarlarken, Loader’da çocuğu kolundan acıtır bir kuvvetle tutup adeta sürüklercesine dışarı çıktılar. Eski ortağına son bir bakış atan Bug, yerdeki mermi kovanları ve masada yüzü tavana bakan, kandan kırmızı bir gömlek giymiş adamın olduğu odada bir detay yakaladı. Adamın arkasındaki geniş manzaralı pencere sapasağlam yerindeydi. Demek tüm o yaylım ateşi sandığı gürültüde ajanın hariç uçuşan tüm mermiler eski ortağına isabet etmiş, bir teki bile cama isabet etmemişti. “Hoşçakal ahbab” derken, yeni arkadaşlarının yeni bir meziyetleri daha olduğunu keşfetmişti. Sırtırken aklında yepyeni bir plan filizlendi, ‘Vay be! Muhteşem olacak!’ Sürekli çalan bir telefonun bulunduğu bir odadan içeri hızla daldılar. Odaya son giren kaptan bir eli kapı tokmağında, diğeri kulaklığında, kaşları çatık şekilde yere bakıyordu. Odadaki diğer ikisinde bir hareket olmadığından Bug, gözleri hızla yerdeki görünmez yazıları okur gibi oynayan ve kulaklıktan gelen birşeylere konsantre olmuş kaptana dikkat kesildi.

Kaptan hiç birşey söylemeden elini yavaşça kulağından çektiği sırada, çalmakta olan telefon sustu önce. O an Bug üç şeyin farkına vardı; kaptanın eli titriyordu, kendi sırtından bir ürpermenin gölgesi henüz geçmiş ve birşeyler -çok kötü birşeyler- olmuş ya da olmak üzereydi. Kaptan sesinin titreşmesine hakim olamadan kısaca açıkladı; “Tepegöz’ü kaybettik” ve Çocuğun bakışları altında üçü de boş çuvalar gibi yere serildi.

Sonun Başlangıcındaki Çocuk

Üç cansız bedeninin ortasındaki çocuk kendine hayal gibi gelen birkaç dakikanın ardından, aniden çalmaya başlayan telefonun sesiyle irkildi. Telefonun olduğu sehpa odanın karşı köşesinde, cesetlerin ardındaydı. Jet’in cansız bedeninin üzerinden geçerken aklında hiç birşey yoktu. Bomboştu Bug ve adrenalinin bu kadar tavana vurduğu bir gecede gerçeklere bu kadar yakın, gerçeğin eşğine bir adım yakında dururken elini ahizeyi kaldırmak üzere uzatırken de içinde bir yerlerde birisi “EVET evet! İşte başlıyor! Gerçek eğlence bu işte!” diye çığlıklar atıyordu. Bir an kendini bu gece ve geçen bir hafta boyunca yaşadıkları yüzünden hasta hissetti. Bundan zevk alıyor olamazdı. İnsanlar çevresinde ölürken bu kadar soğukkanlı olamazdı. “Bilgisayar oyunları gençlerin beynini sulandırıyor” demişti okulundaki bir konferanstaki o kel ukala. Acaba haklı olabilir miydi? Ahizeye uzanırken kendini teskin etmeye çalışıyordu sadece; “Olabilir,

benlar olabilir, büyük oynadığının farkındayım. Çok normal.” Ahizeyi kaldırırken gözleri Kaptan Boot’a kaydı ve yüzünü örten kuzguni saçlar bir an içini cız ettirirken karşıdan bir ses bekleyerek oracıkta dikildi.

- Merhaba genç. Korktuğunu biliyorum. Ama sen de bilmelisin ki çok şanslısın ve seni hayatta tutan bu şansa, belki de kadere, nereye kadar güveneceğini kendin seçeceksin şimdi. Maalesef elimde iki seçenek var. Ya sana gerçek dünya’nın karanlık yüzünü göstereceğim, ya da bunlar sadece kötü bir rüya olarak kalacak aklının bir köşesinde ve orada kalacaksın. Birşeyler bildiğini sanıyorsun ama henüz hiç birşey bilmiyorsun. Bilmek her zaman iyi olmayabilir genç Bug. Tıpkı gerçek gibi. Şimdi ve hemen bir karar vermeni istemek zorunda olmak beni üzüyor ama seni bir şekilde oradan çıkarmak zorunda hissetmesem bu aramayı yapmazdım. Kararını ver. 25 saniye sonra herşey bitmek zorunda. Ahizedekinin sesi tekdüze ve tartışmaya açık kapı bırakmayacak kadar kesindi. Birşeylerin arifesinde, bir kapının ağzında olduğunun farkındaydı elbette ama herşeyden vazgeçmek için çok gençti, bu riske hazır hissetmiyordu. Yine de “gerçek” yalnızca altı harflik bir kelime olamazdı.

- Tamam, kabul ediyorum.

- Neyi?

- Gerçeği görmek istiyorum. Buna hazır olmadığımı düşünmesen bu aramayı yapmayacağını biliyorum. Her kimsen; beni buradan çıkar.

- Anlaştık genç. Tek yapman gereken çatıya ulaşmak. Orada ne yapman gerektiğini göreceksin.

Ve görüşme kesildi. Bir saniye sonra kasları durumun aciliyetinin farkına varıp son hızla kapıya atıldığında ilk hareketi koşusuna ara vermeden eğilip kaptanın açık avucundaki tabancayı almak oldu. Buraya çıkarken merdivenleri kullanmamışlardı ama 2 kat için de asansörle uğraşmaktan vazgeçip yangın merdivenlerine yöneldi. İki katı, basamakları ikiye ikiye çıkarak çatıya açılan kapıya ulaştığında kapıyı bir omuz darbesiyle açıp karanlığa daldı. Yağmur şiddetlenmiş ve yüzüne kırbaç gibi inerken önünü görmekte önce zorlandı. Kapıya çarptığı omzu sancıyordu. Sağ elinde tuttuğu tabanca ona bir tür cesaret vermişti adeta. Etrafa bir göz gezdirdi ama gizemli telefon arkadaşının bahsettiği bir şey görmedi. Çatının kenarına kadar yürüyüp aşağı bakmaya karar verdi. Yüksekten korkmazdı ama 70 katlı bir binanın çatısından yürürken, hele ki bir fırtınanın ortasındaysanız rüzgar kulaklarınıza çığlık çığlığa bağırır ve denizenizi biraz zor sağlarsınız. Çatının sonundaki geniş çıkıntıya ulaştığında aşağıya bakmadan kendini alamadı. Binanın bu tarafı bir caddeye bakıyor ve tıkalı trafikte otomobillerin farları adeta bir mors kodu dizisi gibi uzayıp gidiyordu.

Sinirle çevresinde dönüp çatıyı inceledi. “Saçmalık!” İçeri girmek üzere kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Havalandırma tirbünlerinden birinin yanına henüz varmıştı ki fırtınanın gürültüsünde farklı bir ton sezdi. Düzenli bir “pat pat” sesi boğuk boğuk artıyordu. Tekrar arkasını dönüp baktığında binanın yanında yükselmekte olan helikopterin önce pervanesi, ardından pilotuyla göz göze geldi. Pilotun aracı dengede tutmakta zorlandığı belli oluyordu. Adam kumanda kolundan tek elini bir anlığına ayırıp ona doğru ilerlemesini işaret ettiğinde helikopterin kuyruğu çılgn gibi savruldu ama adam tekrar kontrol etmeyi güç de olsa başardı.

Helikopter zemine temas etmeden Bug içeri atladı ve kapıyı

çekerek kapadı. Pilotun yanına oturduğunda adama sırtarak baktığında adamın alnının terden sırlıklam olduğunu gördü. "Kemerini bağla! Kısa ama zor bir uçuş olacak" Bug denileni hemen yapıp binadan uzaklaşırlarken geride kalanları düşündü. Birkaç saniye sonra büyük bir patlama binayı üstten ikinci katından vurdu ve cam parçalarıyla beraber alevden birer kol binanın dört cephesinden dışarı uzandı. 68. katın infilakı binanın üst kısmını aşağıdaki trafiğe dökerken helikopter dik bir eğim alarak fırtınanın içine doğru uzaklaştı.

On dakika sonra başka bir binanın tepesindeki piste iniş yapmış ve çatı katından aşağı yangın merdivenlerinden inerken Bug bunun olması gerekenden çok daha hızlı bir geceye dönüştüğünü düşünüyordu.

- Burası geçici. Ne için geldiğini biliyorsun sanırım.
- Hayır, aslında ne için geldiğimi öğrenmeye geldim.
- Hmm, ilginç. Daha çok gençsin aslında ama..
- Ne için çok genç? 17 yaşındayım ve sandığından çok şey gördüm dostum.

Pilot sadece siyah bir atlet giymişti ve zaten siyah olan derisi harcadığı efordan ter içindeyken az ışıklandırılmış koridorda parlayan kaslı kollar ve kel bir kafadan ibaret gibi görünüyordu. İri-yarı pilot sonunda bir koridorun ucunda durduğunda Bug'a bir saniye bakıp nefesini bıraktı ve kapıyı melodik bir parmak hareketiyle tıkırdatarak açtı.

Kapıyı açan zayıf, ince bıyıklı biriydi ve elinde kaptaninkinin aynı silahıyla onları alelacele içeri soktu. "Geciktiniz. Zion'dan yeni bir mesaj aldık. Tepegöz'de hala canlı birileri olduğunu düşünüyorlar. Ayrıca.." Adam bu noktada biraz tutukluk yaşayınca pilot koluna yapışıp dibine sokuldu; "Ne? Ne var?"

- Bak dostum bu pek hoş değil ama Şafak ve Kara Gün gemileri de o bölgeye harekete geçti. Kaptan Thor biz girdikten sonra bizim de oraya intikal etmemiz gerektiğini söylüyor. Acele etmeliyiz.

- Lanet olsun. Çocuk ne olacak peki?

- Urgakına lağımaların çıkışına yakın. Gemide onun için iki doktor var zaten. Çocuk için endişelenme. Eğer kaldıramazsa belki yazık olur ama hemen hareket etmezsek Tepegöz'de hayatta kalmış birileri gerçekten varsa destek için oraya hareket etmeliyiz bence de. Sentinel'ler onları çığ çığ yer,

biliyorsun.

Pilotun aniden ona dönmesiyle Bug irkildi ve bir adım geri attı. Adam onu kolundan yakalayıp bir koltuğa oturttu.

"Umarım buna değersin ve bunu kaldırabilirsin. Yoksa birçok hayat boşa heba olmuş olacak." Çocuğun kafasına birkaç elektrot bağlarken konuşmaya devam ediyordu.

Diğerleri de arka taraftaki birkaç aleti düzenliyor ve bir sinyali yakalamak hakkında birbirlerine rakamlar veriyorlardı. Orada bir bilgisayarın klavye tıkırtılarını duyuyor ve itiraz etmeden pilotun gözlerindeki kendi yansımasının küçülüp büyümesini şaşkınlıkla izliyordu. "Beni dinliyor musun?"

Birazdan canın çok yanacak ama bu kaçınılmaz. Tam olarak ne hissedeceğini bilmiyorum ama gözlerini açtığında kendini bulacağın yer seni korkutmasın. En geç 10 dakika içinde seni bir şekilde bulup çıkaracaklar, yani sanırım. Herneyse, hazır mısın?"

- E evet, sanırım.

- Sinyal hazır mı?

- Neredeyse.

- Gevşemelisin, dedi Bug'ın gözlerine bakarak.

- Ta Tamam.

Sinyal geldiğinde beyninin arkasında bir karıncalanma hissetti ve karıncalanma batan bir acıya dönüşürken sesinin çıkıp çıkmadığını anlayamadı ama bağıryor olmalıydı. Boğazı yanıyordu. Bayılmadan önceki karanlığın gözlerinin çevresini sarması gibi karanlık içine doğru büyürken, karanlığın ıslak bir kıvamı olduğunu hissetti. Çılgılık attığını biliyordu ama ağzının sımsıkı kapalı olduğunu hissetti ardından. Gözlerini tekrar açtığında kırmızı-kıvamlı bir sıvının içindeydi ve panik tüm dünyadan içine akıyordu sanki. Tüm dünyanın paniği bir araya gelmiş beynine iğneler batırırken yattığı yerden doğrulup çevresine bakındı. Artık sıvının içinde değildi ama nefes alamıyordu. Ağzına, burnuna birşeyler tıkalıydı. Etraf karanlık ve soğuktu. Üşüdüğünden başka farketmediği tek şey, bir ara birilerinin gelip onu soyduğu ve bu balçık gibi kırmızı sıvının içine soktuğuydu. Bayılmadan önce son düşündüğü "Deliriyorum, kesinlikle keçileri kaçırdım ben!" oldu.

Altuğ Gürkaynak

(www.kayipdunya.com sitesinden alınmıştır.)

ZAMAN MAKİNASI

Cihan Gülbudak

ZAMAN MAKİNASI

Tam beş yılını yarın sabah yapacağım çılgınlığın alt yapısını hazırlamakla harcadım. Bunun için tanıdığım kimsenin, kaybetmeyi ve denemeyi göze alamayacağı şeyleri yaptım. Babamdan kalan apartmanı ve küçük dükkânı satarak başladım. Daha sonra çalışmalarım için bunların parası yetmedi ve tefecilere gırtlığıma kadar borçlandım. Hatta bir zamanlar öğretim görevlisi olduğum üniversitenin laboratuvarından envai çeşit araç ve gereci çalmaktan bile geri durmadım. Tüm bunlar yüzünden kendimi hiç kötü hissetmiyorum, çünkü geçerli nedenlerim var. Sanırım en baştan anlatmalıyım her şeyi.

Bütün koşuşturmaca aklıma düşen ve bana söyledikleri gibi yapılması imkânsız bir sistem olan "zaman makinesi" nin aslında yapılabilir oluşuna inanmamla başladı. Profesör arkadaşlarıma bu meseleyi açınca, benim bir deli olduğumu yü-

zümeye söyleyen bile oldu. Hayır, bu delilik değildi, girişimci bir ruhtu. Biz insanlar sokakta yürürken, gündelik işlerimizi yaparken, aslında keşfedilmiş veya keşfedilmemiş milyonlarca matematik ya da fizik kuram ve kanunlarına şahit oluyorduk. Bunların keşfini girişken ve iyi gözlemciler olanlarımız yapıyorken, kimilerimiz ise yaşadığı dünyayı tanımadan hayatına devam ediyor ve sonlandırıyor.

Eminim bunları okuyan sizler de benim bir kaçık olduğumu düşüneceksiniz. Ancak birazdan yazacaklarımı okuyanlar arasında gösterdiğim formülleri dikkate alanlar bana inancaklardır. Her şeyden önce sizlere zamanda yolculuğun nasıl mümkün olduğunu kanıtlamak isterim.

"Zamanda yolculuk" dendiğinde akla ilk gelen Einstein'ın izafiyet teorisidir. Fakat Einstein sadece zamanda yolculuğun sonuçlarını, olasılıklarını ortaya koymuştur. Bu olayın temeli Einstein'dan bile on yıllar önce Avusturyalı fizikçi, Christian Johann Doppler tarafından atılmıştır. Size önce

Doppler etkisinin ne olduğunu anlatmalıyım.

Bu fizik olayını şu şekilde özetleyebiliriz; herhangi bir dalgayı yayan (ses, ışık, elektromanyetik) hareketli kaynağın çevresine, dağıttığı algılanan frekans ile gerçek frekans arasındaki sapma. Bir otomobil kornasını çalarak yanımızdan geçtiği sırada, hep aynı frekanslarla ses yaymasına rağmen, kaynak yer değiştirdikçe frekanslarda değişim görülür. Ses daha pes olur. Ve gözden kaybolana kadar pesleşmesi sürer. Bu kuramın özetidir.

Bunun zamanda yolculuğa katkısını frekansların sıkışmasıyla açıklayabilirim. Hareket ederek yol alan bir ses kaynağından çıkan ses her yöne dağılır. Ancak kaynağın ilerlediği yöne bağlı olarak frekanslar dağılma hızını kaybetmese de, hareket ettiği yönde sıkışır. Ses dalgalarının dağılırken ulaşabildiği son noktayı bir kürenin dış yüzeyi olarak düşünürsek, kaynağın hareketli olmasından kaynaklanan, sürekli bir eksen kayması gerçekleşir. Örneğin; bir kilometre uzaktan bize doğru saatte altmış kilometre hızla gelen bir araç tam bir dakikada yanımızda olur. Bize bir kilometre uzakta duran araç, bize doğru yola koyulduğu anda kornaya bastığında, bizim bu sesi duymamız tam üç saniye alacaktır. Araç altmış saniye sürecek yolculuğu boyunca bizim yanımıza gelene kadar korna çaldığında kaynak altmış saniye ses dağıtmışken, biz sadece elli yedi saniye korna sesi duymuş olacağız. Bu sırada ses elli yedi saniyeye sıkıştığı için tizleşmiş halde kulaklarımıza gelecek. Tam tersini yaptığımızda, yani araç bizim yanımızdan başlayarak, bir kilometre öteye giderken yolculuk boyu korna çalarsa, korna altmış saniye çalmış olmasına rağmen bizler altmış üç saniye korna sesi duymuş oluruz. Bu sefer ise ses pesleşerek genişlemiştir. İşte zamanda seyahat, bu sıkışma ve genişleme arasındaki denge sayesinde mümkün olur ve gidiş gelişler arasında ortaya çıkan simetri yolcuğu güvenli kılar.

Akılla elde ettiğim bu sonucu daha önce birilerinin bulamaması beni ilk önce çok şaşırtmıştı. Bütün fizik literatürünü taramama rağmen Doppler etkisi her yerde İzafiyet teorisinin bir destekleyicisi olarak karşına çıktı. Oysa zaman içerisindeki sıkışmalar ve genişlemeler kontrol altına alınırsa zamanda seyahat yapılabileceği gün gibi ortadaydı.

Önce üniversitelere gittim. Her biri benimle dalga geçti. Hızımı kesti. Bazı özel şirketlere ve yabancı üniversitelerle görüştüysen bile, onların da tepkisi diğerlerinden farklı olmadı. Bu yüzden bütün kariyerimi ardıma alarak, en yakın evin ve insanların yetmiş beş kilometre uzakta olduğu, dedelerimizden kalma bir ormanın içine yaptığım laboratuara yerleştim. Ordu'da olan bu dağlık alan benim için çok güvenliydi, çünkü bazı bilimsel çalışmaları yaparken devletin onayını almak gerekliydi ve bu çok uzun zaman sürüyordu. Bu küçük ilde kimse böyle şeylerden şüphelenmezdi.

Akademik kariyerimi kullanarak, yurtdışındaki bankalardan görev yaptığım okul adına krediler çektim, okulunun laboratuvarını soydum ve elimde para edecek ne varsa sattım. Laboratuvarı kurmak değildi elbette bu kadar para eden.

Zaman makinesinin yapımı için gerekli malzemeler Türkiye'de bulunmuyordu. En pahalı parça olan dik olarak binanın çatısından, temeline kadar uzanan içi boş, yüksekliği on yedi, çapı bir buçuk metre olan silindiri, Almanya'daki bir sıvı yakıt tankı üreticisine yaptırmıştım. Devasa silindiri bu denli pahalı yapan dinamik ve statik basınca olan dayanıklılığıydı ki, bu yolculuk ve güvenliği açısından çok önemliydi. Ayrıca neredeyse tek parça olarak Almanya'dan

Türkiye'ye getirmek ve montajını yapmak da masrafı arttırmıştı. Yukarıda anlattığım araba deneylerinden ortaya çıkarttığımız sonuçları ve kaybolan zamanla, genişleyen zamanın kesin olarak yerini belirleyebileceğim yer işte bu devasa borunun içi olacaktı.

Borunun içine yerleştireceğim, hız ve basınca dayanıklı bir kabinle de zamanda seyahat edecek canlı veya cansız nesneleri taşıyacaktım. Yapmakta hiç zorlanmadığım şey kabinin itiş gücünü sağlayacak pnömatik sistemi kurmaktır. Çünkü bu benim ihtisas alanımdı. Dünyadaki en büyük itiş gücünü sağlayan sistem olmasa da, en kısa zamanda ulaştığı hızla rakipsizdi. Tüm bunları yaparken sadece köylüler ve bir dinamik dehası sayılabilecek dostumdan yardım almıştım. Köylüler getir-götür, indir-kaldır işlerini görürken, bu dostumla iki ay sabahlara kadar hesaplar yaptık. Bunun sonucunda silindirin içine ulaşılan hız ve alınacak yol sonucunda ortaya çıkan bir tarih kadranı oluşturduk. Bunu hem bilgisayarlarımıza, hem de elle kontrol edilebilir devrelere, büyük bir hassasiyetle ayarladık. Prensip çok uzun matematiksel işlemlerden sonra ortaya çıkan bir denkleme dayanıyordu. Sıkışan ve genişleyen zamanın enerji olmaya en yakın hali bizi zamanda yolculuğa çıkartacaktı. Ve bu zaman sıkışan ya da genişleyen frekansların, eksigine veya artığına ilk geçiş anında oluyordu. Yolculuk öyle dar bir alanda vuku buluyordu ki, bunun hesaplarının çok hassas yapılması gerekiyordu. On yedi metrelik silindirin, aşağıya yakın bir kısmında bulunan on santimetrelik bir boşluğunda yolculuğun zaman dilimlerini belirleyebiliyorduk. Kadran bu on santimetre arasındaydı. Ancak tahminimiz bu kadranda 30-33 yıllık sekmeler olabilirdi. Bu önemsemediğim bir ayrıntıydı. Arkadaşım beni bu yolculuktan vazgeçirmeye kalksa da, çabaları boşunaydı. İlk denemelerimizde kedi ve güvercinleri geleceğe göndermeyi başarmıştık veya sadece ortadan kaybetmiştik. Ama maddenin transferini bir şekilde sağladığımız için bu bile kendimi başarılı saymama yetmişti. Tek sorumuz hiç aklımıza gelmemiş kabin meselesiydi. İlk denememizde bizleri gülmekten yerlere yatıran manzara, sonraları maddi olarak büyük problem olmuştu. Kabinin içindekiler kabinle beraber yok oluyordu ve bize pnömatik kollardan sökülmüş civata parçaları kalıyordu. Teknik detaylara daha fazla girmeye gerek olduğunu sanmıyorum. Arkamda binlerce dosya, proje bırakıyorum ve hepsini birazdan üniversitelere, büyük kuruluşlara fakslayacağım. Şimdi gidip hazırlıklarımı bir kez daha kontrol etmeliyim. Paraşütten, küreğe... Bisküviden, suya... Büyük bir yol yüküm var.

Yarın sabah bütün bedenim atomlara ayrılacak ve yeniden birleşecek. Buna inanıyorum ve bana gülenleri utandırmak istiyorum.

*Pnömatik Mühendisi ve Fizik Profesörü, Şevket Eken
2 Eylül 1988*

Cihan Gülbudak

(www.siyahkahve.com sitesinden alınmıştır.)